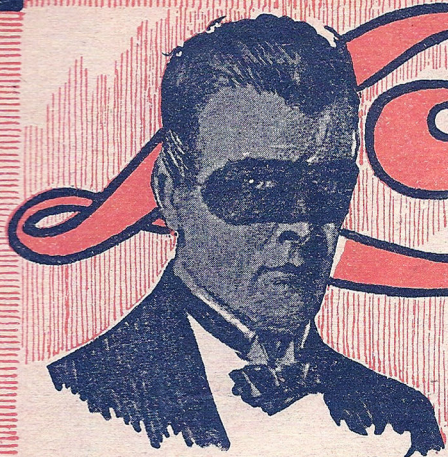

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

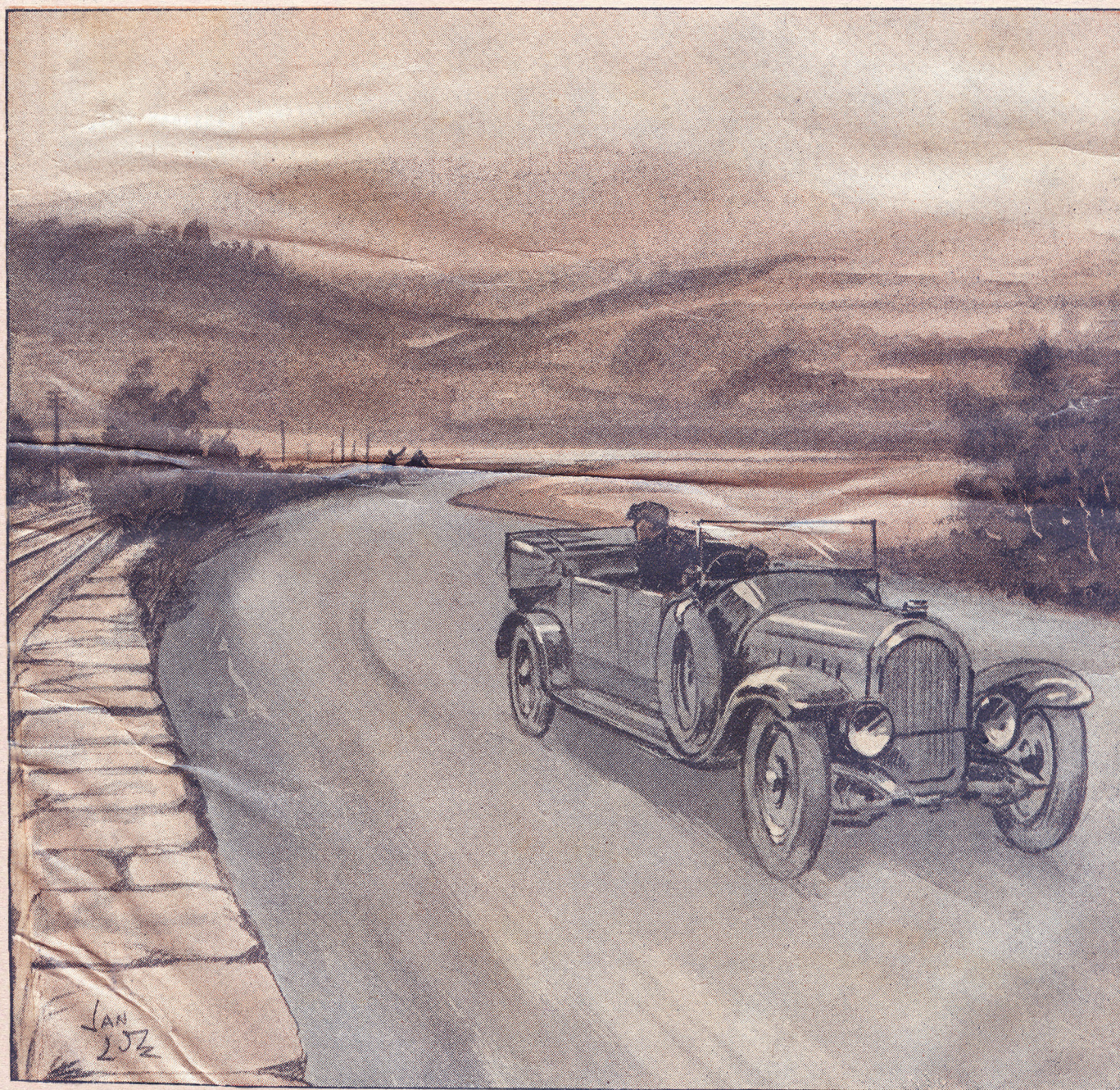
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 780

EEN HUWELIJK MET HINDERNISSEN.

1.50 Fr.

Een schel, doordringend gefluit weer klonk en bijna op hetzelfde oogenblik stond de auto stil.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Een huwelijk met hindernissen

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN TELEFOONGESPREEK.

Het was zeer rustig op het kantoor van den heer Phileas Baxter, den hoofd-inspecteur van Scotland Yard.

De chef zat, daar het zeer warm was, in zijn hemdsmouwen voor zijn schrijftafel, achterover geleund in zijn Amerikaanschen schrijfstoel.

De groote man scheen volstrekt niets om handen te hebben, tenminste als men het aandachtig rooken van een geweldige sigaar geen arbeid wilde noemen.

Aan een kleine tafel dicht bij de deur, zat de secretaris en rechterhand van Baxter, Marholm!

Hij was een man van omstreeks vijftig jaar met een schrandere, mager gelaat.

Op het oogenblik was hij druk bezig met het overschrijven van eenige stukken.

Het krassen van zijn pen was het eenige geluid, dat in het groote vertrek vernomen werd.

Van tijd tot tijd hief hij het hoofd op, teneinde een blik op zijn chef te werpen en dan langzaam afkeurend het hoofd te schudden.

Toen klonk de luide stem van Baxter door het vertrek:

— Marholm!

— Mijnheer Baxter?

— Wat denkt gij van die verloving tusschen mijnheer Sullivan en Miss Ann Brunt?

— Wat zou ik er van denken, mijnheer! Ik vind, dat de jongelieden groot gelijk heb-

ben met elkander in het huwelijk te treden als zij elkander lief hebben. Mijnheer Sullivan is een van onze beste inspecteurs en rechercheurs, en Miss Ann Brunt, hoewel pas kort in dienst van de politie, is een uiterst bekwame vrouwelijke detective — nog daarvan afgezien, dat zij er uiterst bevallig uitziet.

— Zoo, zoo, Marholm, heb jij dat ook opgemerkt!

— Ik ben zoo vrij geweest, mijnheer Baxter! Men kan den geheelen dag over allerlei misdaden, van zakkenrollerij tot moord gebogen zitten en toch een open oog hebben voor de bekoorlijkheden eener vrouw!

— Maar vindt je eigen vrouw dat wel goed, Marholm? vroeg Baxter, die van tijd tot tijd aanvallen van grappigheid had.

— Ik weet het niet, mijnheer Baxter, en ik zal ook zoo verstandig zijn er haar niet naar te vragen.

Weer was het even stil.

Toen hernam Baxter:

— Weet je nog, op welken datum dat huwelijk plaats vindt, Marholm?

— Op drie September, mijnheer Baxter! antwoordde de secretaris zonder aarzelen.

Men behoefde hem een datum slechts een enkele maal te noemen, opdat deze hem als het ware in de hersens was vast gehamerd.

Baxter daarentegen had onder zijn vele eigenaardigheden deze, dat hij zeer moeilijk dagen en uren kon onthouden, zelfs al waren die hem eenige minuten te voren medegedeeld.

— Dat is dus over een week, Marholm! riep Baxter op zegevierenden toon, alsof hij een groote ontdekking had gedaan.

— Juist, mijnheer Baxter, en ik mag er u bij deze misschien wel even aan herinneren, dat wij beiden op het bruiloftsdiner zijn genood met nog een dertigtal andere politie-beambten en hunne dames, waarmede Sullivan nauw bevriend is.

— Ja, ja, Marholm, ik weet het! zeide Baxter.

Op dat oogenblik trad er een agent het vertrek binnen na te hebben aangeklopt.

— Wat is er? vroeg Baxter tamelijk barsch daar hij niet gaarne gestoord werd in zijn nietsdoen.

— Daar is een oude heer, die u volstrekt zelf wil spreken, Sir!

— Heeft hij niet gezegd waarover?

— Neen, chef! Hij zeide, dat ik daar niets mee te maken had!

— Hoe is zijn naam?

— Die deed er ook niets toe, zeide hij.

— Maar hoe ziet de man er dan uit? vroeg Baxter ongeduldig. Ik kan toch niet ieder oogenblik van den dag mijn zeer drukken arbeid in den steek laten ter wille van den eersten den besten vervelenden snuiter, die mij in mijn belangrijke bezigheden komt storen?

De agent haalde de schouders op.

Baxter was opgestaan en liep even ongeduldig heen en weder.

Hij stond voor het raam stil, keek naar de lucht en scheen van de wolken een antwoord te verlangen op deze hoogst belangrijke vraag: zou hij den bezoeker ontvangen of niet?

Hij bedacht echter te rechter tijd, dat hij zich verbaasd verveelde en dit gaf den doorslag.

— Laat dien man maar binnen komen, zoo wendde hij zich tot den wachtenden agent.

De politie-beampte vertrok.

Een oogenblik later opende hij de deur weder en liet den bezoeker binnen.

Het was een klein, gebogen mannetje van omstreeks zeventig jaar, met een krans wit haar om een geheel gladden schedel.

Hij liep zeer moeilijk en moest met de rechterhand op een dikken, stevigen wandelstok leunen.

De arme man scheen aan een hevige kiespijn te lijden, want hij droeg een breeden, zwarten doek om het hoofd.

Zijn vervaarlijke neus was van een kleur, die maar al te zeer de zonde van zijn eigenaar verried.

De dikke oogleden verborgen bijna geheel de oogen, die slechts zelden te zien kwamen.

De man had zeer dunne lippen, die hij meestal stijf opeengeklemd hield.

Hij was gekleed in een zeer lange, zwarte jas, die hem waarschijnlijk niet altijd had toebehoord en die hem tot op de hielen hing.

Hij zette den ouderwetschen hoogen hoed, dien hij in de bevende linkerhand hield, op een klein tafeltje en liep toen recht op Marholm toe, die hem echter met een glimlach naar Baxter verwees.

— Ik vraag u duizend maal verschooning! stamelde het mannetje. Gij moet weten, dat ik zeer bijziende ben. Ik hield u voor mijnheer Baxter! Nogmaals duizend maal verschooning.

Hij was nu de tafel genaderd, waarachter Baxter weder in het volle besef van zijn waarheidigheid had plaats genomen.

— Ga zitten, mijnheer! zeide Baxter tot den bezoeker, terwijl hij naar een stoel aan den anderen kant van het bureau wees.

Het mannetje nam plaats.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, mijnheer, als ik wat dicht bij u kom, maar mijn gehoor is niet al te scherp meer, en zooals gij ziet — ik lijd aan hevige kiespijn en de doek, dien ik moet dragen, bedekt bijna geheel een van mijn ooren.

Het mannetje schoof zoo dicht mogelijk bij de tafel en haalde een grooten vuurrooden zakdoek uit den zak, waarmede hij zich ijverig den kalen schedel bette.

— En wilt gij me nu eens zeggen, wat het doel van uw komst is? zoo begon Baxter, nadat hij zijn neus voorzien had van een gouden lorgnet en door de glazen den bezoeker aanstaarde, als was deze een zonderling beest.

— Het is eigenlijk een ingewikkelde geschiedenis, mijnheer! begon het mannetje aarzelend, terwijl hij Baxter met zijn knippende oogen bevreesd aanzag.

— Nu — laat maar eens hooren!

— Gij moet weten, dat ik een kleinen speelgoedwinkel drijf in de Templestreet. Soms verkoop ik er veel — soms verkoop ik er weinig! Dat gaat zoo om en om. De Zaterdag zijn voor mij de goede dagen, want dan ontvangen de arbeiders hun loonen en zijn dan allicht meer geneigd om iets voor hun kinderen te koopen, maar....

Baxter was ongeduldig op de tafel gaan trommelen en viel nu den bezoeker in de rede met de woorden:

— Mijn waarde heer — ik geloof wel, dat gij gelijk hebt — maar ik kan niet goed inzien, in welk verband uw mededeelingen met uw bezoek kunnen staan.

— Ik weet het eigenlijk zelf ook niet goed, mijnheer! hernam het mannetje met een

verlegen lachje. Maar zij hadden mij gezegd, dat de politie steeds alles wil weten en dat men nooit te uitgebreid kan zijn.

— Nu, ga maar verder, als ik u verzoeken mag!

— Gij zult wel begrijpen, dat ik 's Zondags mijn winkel gesloten houd, mijnheer. Ik moet u echter zeggen, dat niet al mijn concurrenten dat voorbeeld volgen! Ik heb daar al eens tegen geprotesteerd, maar zonder eenig resultaat. En dit is toch niet, zooals het behoort, mijnheer — dat zult gij mij zelf toegeven. Ik zeg maar, dat de wet voor allen gelijk moet zijn en dat niemand het recht heeft een fatsoenlijk man het brood uit den mond te stooten. Een paar huizen van mij vandaan woont een....

Een harde vuistslag deed het mannetje verschrikt ophouden.

Baxter keek den bezoeker kwaad aan en riep:

— Hoor eens hier, mijn waarde heer, ik zou er bijna spijt van krijgen, dat ik u heb ontvangen. Wat kunnen mij die bijzonderheden schelen! Kom ter zake, als ik u verzoeken mag.

Weer moest de grijsaard den rooden zakdoek te hulp roepen, zoo zeer was hij blijkbaar onder den indruk gekomen van deze barsche toespraak.

— Ik dacht.... ik meende.... stotterde hij.

— Gij hebt hier niets te meenen en niets te denken, mijnheer! viel Baxter hem ruw in de rede. Als er hier gedacht moet worden, dan zal ik dat wel doen! Gij hebt niets anders te doen, dan mij de zaak te vertellen waarom het gaat. Wees zoo goed en ga door! Wij hebben nu al een kostbaar kwartier voorbij laten gaan, denkt gij soms, dat ik niets anders te doen heb!

De speelgoedwinkel begon opnieuw:

— Mijn winkel is aan de straat gelegen....

— Dat is voor zoover ik weet, met alle Londensche winkels het geval, mijnheer! kwam Baxter barsch.

— Ik bedoelde maar, vervolgde de bezoeker bescheiden, dat ik wel degelijk een fatsoenlijken winkel heb en geen kelderwoning, zooals vele mijner concurrenten. Daar is bijvoorbeeld die roode Tompkins in de Highstreet — de man is bijna altijd dronken en slaat zijn vrouw en zijn kinderen! Die woont in een kelder en toch verkoopt hij des Zaterdags soms meer dan ik in drie dagen! En toch moet ik veel meer belasting betalen! Straatgeld, en....

Een tweede vuistslag, veel heviger dan de eerste, deed den bezoeker opnieuw naar zijn

zakdoek grijpen.

Hij kromp verschrikt ineen en wendde zijn hulpeloozen blik naar Marholm, die echter in zijn arbeid was verdiept.

— Nu zal ik u nog eens voor het laatst zeggen, mijn waarde heer, dat ik niet van zins ben mijn kostbaren tijd met uw praatjes te vullen. Zeg mij kort en goed, waar het op staat, of deel anders de zaak aan een mijner agenten mede!

De bezoeker wilde juist weder zijn onbegrijpelijk verhaal voortzetten, toen de bel van de telefoon op de schrijftafel van Baxter overging.

De hoofd-inspecteur nam het toestel op en bracht het aan zijn oor.

— Ik spreek met mijnheer Sullivan? klonk zijn stem. — Neen, mijn waarde — dat spoor van John Raffles is op niets uitgelopen! Een half uur geleden zijn de mannen terug gekomen en hebben mij verklaard, dat gij bepaald een vergissing moet hebben begaan.... Het spijt mij wel, dat ik u dat zoo kort voor uw huwelijk moet mededeelen, maar het is nu eenmaal zoo.... Neen, ik heb hier alleen mijnheer Marholm en een bezoeker bij mij.... de man hoort zeer slecht.... gij kunt gerust zeggen, wat gij te zeggen hebt.... Goed — ik zal er niet op antwoorden.

Hier zweeg Baxter.

Marholm had het hoofd van zijn werk opgeheven en sloeg het gelaat van zijn hoofd-inspecteur krampachtig gade.

Het was een zonderling gezicht, velerlei aandoeningen zich te zien afspiegelen op het breede, zacht rosse getinte gelaat van den hoofd-inspecteur: verbazing, na-ijver, vreugde en leedvermaak verschenen er om de beurt.

Zoo gingen vijf minuten voorbij.

De bezoeker, die blijkbaar hevig door zijn kiespijn geplaagd werd, zat zachtjes kreunend op zijn stoel heen en weder te wiegelen.

Toen klonk de stem van Baxter weer:

— Ik dank je voor die hoogst belangrijke mededeeling, mijn waarde Sullivan! Ik wensch je goed succes! En wat Raffles betreft — al is het spoor ook ondeugdelijk gebleken, zoo moeten wij de hoop toch niet opgeven den schelm nog eens in handen te krijgen!

Baxter legde het toestel weder neder en keek toen den speelgoedwinkelier met een niet zeer vriendelijken blik aan.

— Ik gevoel niet veel lust om u nog verder aan te hooren, mijn waarde heer, zeide hij barsch.

— En ik gevoel mij niet in staat om u mijn

geval nog verder uiteen te zetten, mijnheer! zeide het mannetje dapper, terwijl hij boos opstond en zwaar met zijn stok stampend naar de deur strompelde.

Hij nam zijn hoed van den stoel en keerde zich op den drempel nog eens om.

— Ik zal mij tot een ander bureau wenden! zeide hij kwaad. Misschien dat men daar meer aandacht schenkt aan de klacht van

een fatsoenlijk Londensch burger, die steeds op tijd zijn belastingen betaalt!

Het mannetje verliet het vertrek, de deur viel in het slot en Baxter keek nog eenige minuten later met open mond naar de dichte deur, nog steeds niet bekomen van zijn woede en verbazing over het feit, dat een speelgoed-winkeliertje uit het East-End hem, den grooten man, aldus had durven bejegenen.

HOOFDSTUK II.

JOHN RAFFLES BERAAMT EEN PLAN.

Intusschen had de bezoeker het gebouw van Scotland Yard verlaten.

Hij leunde zwaar op zijn stok en keek om zich heen, blijkbaar besluiteloos wat hij zou doen.

Maar na een kwartier loopens scheen hij reeds te vermoeid te zijn om zijn weg nog te voet te kunnen voortzetten.

Hij riep een huur-auto aan, gaf den chauffeur een adres op en stapte in.

De auto hield een half uur later stil op den hoek van de Cromwellstreet.

De speelgoedwinkelier betaalde en liep de Cromwellstreet verder in.

Na een kwartier loopens had hij een zeer stille, blijkbaar doodlopende zijstraat bereikt.

Hij sloeg deze in, en liep voort, tot hij een kleine tuinpoort bereikt had, midden in een schier eindeloozen muur, die een groot park omgaf.

Hij opende deze deur met een kleinen sleutel en trad het park binnen.

De heerlijke lucht van de tallooze bloemperken scheen een zeer wonderlijken invloed op het mannetje uit te oefenen, want hij werd als bij tooverslag minstens een voet groter.

Zijn gang werd veerkrachtig, en van den wandelstok maakte hij volstrekt geen gebruik meer.

Zachtjes tusschen de tanden fluitend liep de grijsaard snel op een huis toe, waarvan de achtergevel onduidelijk door het zware geboomte op verren afstand te zien was.

Hij trad door een achterdeur binnen, besteeg de diensttrap en bereikte zoo een zeer fraai gemeubildeerde slaapkamer.

Hij deed de deur op slot, wierp zijn hoed af, trok den kiespijndoek behoedzaam los — en nu bleek het, dat deze doek den ontvanger van een gewoon telefoontoestel had verborgen, dat met een dunnen band tegen het oor bevestigd was geweest.

Aan dezen ontvanger bevond zich een eind draad, dat onder den doek en verder door den boord en hot vest verborgen was geweest.

Hij legde een en ander zorgvuldig op een kleine tafel, nam daarna op een stoel voor een zeer fraaie kaptafel plaats en zette de witte pruik af, die zijn zwart, slechts even met grijs doorsprenkeld haar verborgen had.

Uit een kleinen, kristallen pot nam hij vervolgens een zalfachtige stof waarmede hij zijn gelaat geheel begon in te wrijven.

Spoedig verdwenen alle rimpels, de dikke oogleden rezen in de hoogte, de vale kleur maakte plaats voor een gezond rood — en onder de schmink kwam het scherpe, schrandere gelaat van John Raffles, den Grooten Onbekende, te voorschijn!

Juist toen Raffles hiermede gereed was, werd er bescheiden op de deur getikt.

— Ben jij het, Charles?

— Ja, mag ik binnen komen?

— Welzeker, mijn jongen!

Raffles stond op, trad op de deur toe en schoof de beide knippen weg.

Charles Brand, de energieke medewerker en vertrouwde vriend van Lord Lister, trad het vertrek binnen.

De beide mannen drukten elkander krachtig de hand.

— Ben je te weten gekomen, wat je wilde weten? vroeg Charles terwijl hij zijn vriend met een onderzoekenden blik aankeek.

— Ja! En veel meer dan dat! antwoordde Raffles vroolijk. Ik ben uitgegaan om stekeltjes te vangen en ik kom met een baars tehuis.

— Laat eens gauw hooren! hernam de jonge man, terwijl hij plaats nam.

— Wel, je weet met welk doel ik naar Scotland Yard ging! Bij een vorige onderneming had het maar zeer weinig gescheeld, of onze vriend Sullivan was er achter gekomen, dat Lord William Aberdeen, die in deze villa woont, en John Raffles een en dezelfde persoon zijn. Gelukkig hadden wij gisteren nog gelegenheid een comédie in elkaar te zetten, die onzen jongen vriend geheel op een dwaalspoor moest brengen. Het

blijkt nu, dat wij daarin geslaagd zijn! Maar ik wilde in ieder geval zekerheid hebben, en daarom begaf ik mij vermomd naar Scotland Yard. Daar het mogelijk was, dat Baxter met Sullivan zou telefoneeren, heb ik de kleine inrichting bedacht, die je daarginds ziet liggen!

— En werkte zij goed?

— Uitnemend! Mijn brave chauffeur, Henderson, heeft alle eer van zijn werk. Er zijn niet veel electriciëns, zooals hij. De groote moeilijkheid lag natuurlijk hierin, dat ik zoo lang mogelijk op Scotland Yard moest zien te blijven! Ik had daarom een zeer lang verhaal verzonnen en in mijn hart beklaagde ik den armen Baxter, die naar mijn zinloos gejammer moest luisteren! Gelukkig duurde het niet heel lang, want het toeval was mij gunstig! De bel van de telefoon op tafel, waarvan ik de plaats van vroegere bezoeken goed kende, ging over! Terwijl Baxter het toestel opnam, krabde ik onder de tafel met het zakmesje, dat ik gereed had gehouden snel een weinig van de isolatie van den draad, die vlak langs mijn beenen liep, en bevestigde de klem van mijn gehoordraad om het nu vrijgelegde koper! De uitslag was natuurlijk wat wij er van verwacht hadden. Tegelijk met Baxter hoorde ik woord voor woord alles wat Sullivan hem zeide.

— En was dat belangrijk?

— In de hoogste mate belangrijk! En ook zeer belangwekkend!

— Vertel eens gauw!

— Je weet, dat Sullivan over een week in het huwelijk treedt met Miss Ann Brunt. Laat ik je zeggen, dat ik het sluiten van dezen teederen band bijna nog eerder voorzien heb dan de jongelui zelf. Als men zolang samenwerkt en gezamenlijk zoekt naar den onvindbaren John Raffles, dan groeit er onwillekeurig nog iets anders tusschen twee jongelieden dan alleen beroepsijver!

— Nu, ik geloof niet, dat Sullivan een slechte keus gedaan heeft! merkte Charles op.

— Geenszins! zeide Raffles, terwijl hij opstond en zijn jas aantrok. Ann Brunt is een zeer lief meisje en haar eenige fout is, dat zij mij volstrekt achter de tralies wil hebben! In dat opzicht echter geeft zij Sullivan volstrekt niets toe! Hij zelf is een schrander politiebeambte en ik gun hun beiden in hun huwelijk veel geluk! Maar voor dat het zoover is, hebben wij toch nog een appeltje met elkander te schillen!

— Maar Edward — nu weet ik nog steeds niet, wat Sullivan eigenlijk gezegd heeft! riep Charles lachend uit.

— Je hebt gelijk! Ik dwaal van mijn onderwerp af! hernam Raffles. Nu dan, de

jongelui gaan een huwelijksreis naar Rome maken.

— Hoe ouderwetsch! riep Charles verontwaardigd.

— Het moge ouderwetsch zijn, maar ik kan hun geen ongelijk geven! merkte Raffles kalm op. Italië is en blijft voor jonggehuwden nog altijd een dorado. Maar Sullivan zal het nuttige met het aangename vereenigen!

— Wat moet hij dan te Rome doen?

— Hij is de overbrenger van een blijkbaar nog al gewichtig document, dat hij moet overhandigen aan den chef van den geheimen Politieken Dienst! Wij hebben zulk een instelling niet, maar te Leningrad, te Rome en te Madrid bestaan deze lichamen.

— Waar houden zij zich dan mede bezig?

— Hoofdzakelijk met den spionage- en den contra-spionnagedienst! Het gesprek duurde te kort, dan dat ik alles zou hebben begrepen, maar als ik mij niet vergis, dan is de Engelsche politie op het spoor gekomen van de identiteit eener Italiaansche spionne. Die inlichtingen moeten voor de Italiaansche geheime politie zeer belangrijk zijn, en daar het hier blijkbaar ook een diplomatieke aan gelegenheid betreft, heeft men de zaak niet aan de telegraaf willen toevertrouwen, maar met de overbrenging een courier belast, op wien men kan vertrouwen.

— Maar dat is van groot gewicht! riep Charles uit. Echter kan ik niet inzien, dat wij er iets aan hebben!

— Misschien wel — Misschien niet! hernam Raffles kalm. Ik zou in ieder geval den inhoud van dat stuk zeer gaarne kennen. Maar er komt nog iets bij — Sullivan moet ook een groote som geld overbrengen, die gevonden schijnt te zijn bij een uiterst handigen Engelschen gauwdief, die een Italiaanschen markies voor een bedrag van niet minder dan een half millioen lire heeft bestolen.

— Sakkerloot! riep Charles uit. Dat is geen bagatel. En nu moet Sullivan dat bedrag weder aan de politie te Rome ter hand stellen?

— Ja — op een paar duizend lire na, welke de behendige dief reeds had opgemaakt.

— Maar op die manier zouden wij het huwelijksreisje van onzen vriend Sullivan deerlijk in de war sturen.

— Ongetwijfeld! Maar dat heeft hij wel aan mij verdiend! Hij heeft mij dezer dagen genoeg last berokkend, en het had maar een haar gescheeld, of hij had ons beiden achter de tralies doen zetten.

— Maar wij weten volstrekt niet, wanneer hij op reis gaat!

— O! Dat beteekent niets! Daar zullen

wij wel achter komen! De hoofdzaak is, dat ik weet wat zijn doel is!

— Maar heb je verder door de telefoon niets vernomen?

— Ja zeker! De hoofdzaak — Baxter en Sullivan zijn op een geheel verkeerd spoor geweest en weten nu nog evenmin wie Raffles is, als zij het vroeger geweten hebben. Mijn gang naar het hoofdkwartier der Londensche politie is dus niet vruchteloos geweest!

— Maar zou Sullivan niet bedacht zijn op een overval?

— Dat weet ik niet, en dat komt er ook

weinig op aan! antwoordde Raffles onverschillig. Dat is ons vroeger ook wel eens gebeurd, zonder dat het op het welslagen van onze plannen invloed had.

— Er zal hard gewerkt moeten worden!

— Ongetwijfeld! En jij kunt mij van groot nut zijn, door eens onderzoek te gaan doen betreffende den tijd van vertrek, den datum van het huwelijksgeest en andere zaken. Wij moeten daarvan nauwkeurig op de hoogte zijn, anders kunnen wij de zaak wel laten varen.

Weet U, dat de etiketten der
DUBEC verpakking recht geven op
Kunstkleurenfoto's van Filmsterren
in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant
de voorwaarden.

HOOFDSTUK III.

EEN BRUTAAL PLAN.

Er waren een paar dagen verlopen sedert het bezoek van Raffles aan Scotland Yard.

Het plan van aanval, zooals Charles het noemde, begon langzamerhand vasten vorm aan te nemen.

De jonge man had een groot gedeelte van den dag besteed aan verschillende onderzoekingen en hij had eenige dingen ontdekt, die voor hun onderneming van groot nut waren.

Het huwelijksfeest van den jongen inspecteur was vastgesteld en de datum was in de meeste groote bladen vermeld.

James Sullivan had zich reeds eenigen naam gemaakt als politie-beambte en eens

zelfs was hij door niemand minder dan den koning onderscheiden.

Charles had ontdekt, dat de feestmaaltijd zou plaats vinden in een daartoe afgehuurde zaal van een bekend restaurant in de Oxfordstreet, niet ver van het gebouw der Windsorclub, waarvan Lord William Aberdeen de vice-voorzitter was.

Met vrij wat moeite was Charles ook de namen te weten gekomen van de gasten, die op het bruiloftsmaal zouden verschijnen.

Het waren voor het meerendeel collega's van den bruidegom.

Zoodra Charles was thuis gekomen met dit bericht nam Raffles een velletje papier vóór

zich en schreef de namen zorgvuldig op.

— Je zult mij een genoegen doen, beste jongen, als je me ook de adressen van een aantal dezer heeren kunt bezorgen. Ik heb ze niet allemaal noodig. Hoe eerder hoe liever.

En met frisschen moed trok Charles er weder op uit.

Onvermoeid trok hij door geheel Londen, menigmaal onder een andere gedaante, ten-einde volstrekt geen argwaan te verwekken.

Hij kwam des avonds in de villa terug, tamelijk vermoeid, maar met een opgewekt gelaat.

— Hier zijn de adressen! riep hij, terwijl hij het papiertje met de adressen voor Raffles op tafel neerwierp.

— Ik dank je, Charles, zeide deze, terwijl hij het papiertje in zijn zak stak. Nu wordt het morgen mijn beurt.

— Wat ben je voornemens?

— Ik moet de gangen en het uiterlijk van een paar dezer heeren eens bestudeeren. En als er dan een goed sujet bij is, dan... nu, dat zal je spoedig genoeg bemerken!

De beide vrienden brachten de rest van den avond in de Windsor Club door. Daar werd tamelijk druk gesproken over het aanstaande huwelijk van den jongen inspecteur.

Baxter behoorde tot de leden van de Club en onthaalde een groepje oude heeren op een ontroerende beschrijving van de wijze, waarop Sullivan aan Miss Brunt zijn liefde had verklaard.

Als men hem wilde gelooven, moest dit op zeer romantische wijze in zijn werk zijn gegaan.

Bij de achtervolging van een gevaarlijken inbreker waren de beide jongelui in een schoorsteen afgedaald.

Op een gegeven oogenblik konden zij vóórnoch achteruit.

De inbreker ontkwam, maar Sullivan had van deze schoone gelegenheid, en nu de duisternis zijn verlegenheid verborg, gebruik gemaakt om de jonge detective zijn gemoedstoestand te openbaren.

Toen zij het jawoord lispelde, had Sullivan haar aan het hart willen drukken, maar daar dit in den nauwen schoorsteen met groote bezwaren gepaard ging, stelde hij deze belangwekkende manoeuvre tot later uit.

Gelukkig echter hadden zijn hartstochtelijke gebaren er toe geleid, dat hij plotseling als een steen door den schoorsteen naar beneden viel, op den voet of liever op het hoofd gevolgd door zijn aanstaande vrouw!

De beide gelieven vonden elkander terug op de hardplaat van een deftigen salon — gitzwart en smerig, maar het hart vervuld

van de teederste gevoelens.

Zoodra zij zich behoorlijk gewasschen hadden, vlogen zij in elkanders armen en de zaak was beklonken.

De oude heeren hadden met aandacht naar dit verhaal geluisterd.

De waarheid gebiedt echter te bekennen, dat de overgrootte meerderheid de juistheid van het verhaal zeer in twijfel trok.

Baxter stond bekend als een verbeterde uitgave van Baron von Münchhausen, en het was in ieder geval een in geheel Londen bekend feit, dat hij aan zijn eerste leugen niet bezweken was.

Ook Charles was naderbij gekomen om naar het tragisch-komisch verhaal te luisteren.

Toen hij het verhaal naderhand aan Raffles oververtelde, merkte deze kalm op:

— Ik zie niet in, waarom zich de zaak aldus niet kan hebben toegedragen. Als ik mij niet sterk vergis, heeft een zoon van den beroemden Blondin, die indertijd voor het eerst over het gespannen koord de Niagara overstak, midden op het slappe koord zijn liefde verklaard aan een dame uit het publiek, die hem duizend dollar had aangeboden, als hij haar in een kruiwagen over de Niagara wilde kruien!

— Is de geschiedenis daarmee uit? vroeg Charles lachend.

— Neen, hernam Raffles ernstig. Die Amerikaansche dame was een origineel, zooals je wel begrepen zult hebben. Voor veel geld en goede woorden was een geestelijke te bewegen zich door den jongen Blondin tot op het midden van het koord te laten brengen en daar moest hij de jonge lieden in het huwelijk verbinden.

Charles barstte in lachen uit.

— Nu, je verhaal klinkt minstens even geloofwaardig als dat van Baxter! riep hij uit. Ik geloof, dat hij al weer aan een nieuw bezig is!

Inderdaad had de hoofd-inspecteur van politie den kring zijner hoorders uitgebreid en deelde nu een lang verhaal over de vangst van een vadermoordenaar mede, waarin hij, tenminste naar zijn eigen zeggen, een groote rol had vervuld.

Raffles en Charles bleven nog even toe-luisteren, toen de jonge man zijn vriend plotseling zachtjes bij de mouw trok.

— Wat is er? vroeg deze.

— Ga eens mede! antwoordde Charles.

De beide mannen liepen langzaam naar een hoek van het vertrek.

— Zie je daar dien heer, die het dichtst bij Baxter staat?

— Die met dat geverfde zwarte haar en dat kloine snorretje, dat eveneens met de

verkwast kennis heeft gemaakt?

— Ja juist, dien bedoel ik! Maar hoe weet je, dat dat haar niet echt van kleur is?

— Omdat ik zooeven vlak bij den man gestaan heb. Hij heeft zeker in eenige dagen niets aan zijn haar gedaan, en de kleur is bij de wortels duidelijk grijs.

— Dat heb je goed opgemerkt!

— Welnu, wat is er met dien man?

— Hij is een van de gasten op Sullivans bruiloftsmaal.

— Wel, dat is toevallig! Dat spaart mij misschien heel wat werk! Wie is hij?

— Inspecteur, evenals Sullivan, maar van een andere wijk.

— Dat treft uitstekend! Hoe heet hij?

— Jerome Peanut!

— Ik ben blij dat de man zoo heet! zeide Raffles zachtjes. Het is een goede naam voor hem. Hij heeft het type van den man die voor den gek moet worden gehouden. Waar woont hij?

— In de Temple-street! Het nummer staat op het papiertje dat je in je zak hebt.

Raffles keek den aangewezen heer nog eens goed aan.

— Hoe langer ik hem aan zie, hoe meer lust ik krijg hem uit te kiezen voor mijn kleine grap! mompelde hij.

— Hij ziet er inderdaad niet erg snugger uit! merkte Charles glimlachend op.

— Snugger? Als ik de domheid moest belichamen, dan zou ik dien man vragen mij als model te zitten.

— Hoe zou hij het toch tot inspecteur hebben gebracht? riep Charles uit.

— Misschien is zijn onmiddellijke chef nog dommer! meende Raffles. Kom, ik wil mijn slachtoffer eens wat nader gaan bestudeeren.

De beide vrienden liepen weder langzaam de groote conversatiezaal binnen.

— Hoe komt het dat ik dien man hier vroeger nooit gezien heb! vroeg Raffles onder het loopen. Hij is zeker geen lid van onze club!

— Dat is hij ook niet! Hij is vanavond geïntroduceerd door Baxter!

— Nu, dat is nog al brutaal! Dat Baxter zelf hier toegang heeft, is al iets bijzonders — maar dat hij zich permitteert om hier inspecteurs van politie te brengen — dat zal ik hem te gelegener tijd wel eens betaald zetten.

Zij waren nu het luisterende groepje, dat om den stoel van Baxter heen stond, genaderd.

Raffles deed, alsof hij vol aandacht luisterde naar het verhaal van bloed en overspel, hetwelk Baxter opdischte, maar inderdaad hield hij de blikken bijna onafgebroken gevestigd op het gelaat van den heer met het zwart geverfde haar.

De man kon ongeveer vijftig jaar zijn, wat duidelijk aan zijn gelaatstreken te zien was, ofschoon hij blijkbaar alle mogelijke kunstmiddeltjes aanwendde teneinde de sporen des ouderdoms uit te wisschen.

Zijn gitzwart haar paste geenszins bij de slappe trekken en ingevallen wangen, evenals de kraaienpootjes, naast zijn flets grijze oogen.

Raffles hield de marteling van het luisteren naar Baxters schier eindeloos verhaal, waarin reeds minstens een twintigtal moorden de revue hadden gepasseerd, een kwartier uit.

Toen nam hij Charles onder den arm en voerde hem zachtjes mee.

— Ik ken den man nu, alsof hij mijn eigen broeder was, zeide hij zacht.

Laat ons maar gaan! Als ik nog een kwartier langer naar Baxter had moeten luisteren, zou mijn dokters rekening wel wat al te hoog worden.

De beide vrienden begaven zich naar de vestiaire en lieten zich hun goed geven.

Het was heerlijk weer en zij liepen dus naar huis.

Zoodra zij in de bibliotheekzaal aan de groote tafel hadden plaats genomen, haalde Raffles een schetsboekje te voorschijn en begon snel en met vaardige hand uit het hoofd het portret te teekenen van den man met het zwarte haar.

Hij liet het aan Charles zien en vroeg:

— Lijkt het?

— Sprekend! riep de jonge man opgetogen uit. Zou er wel een kunst zijn die jij niet in den grond verstaat? Je speelt uitnemend viool, je hebt een heerlijke bariton, je componeert, je teekent uitnemend en er zijn van jouw hand reeds verscheidene wetenschappelijke werken verschenen, die de bewondering van zeer hoogstaande geleerden in binnen- en buitenland hebben gewekt.

— Ja, ja, beste Charles! zeide Raffles, terwijl hij onmerkbaar de wenkbrauwen fronsde. Dat mag zoo zijn, maar mijn liefste kunst is en blijft... het inbreken! Dat is een kunst, die alle andere in zich vereenigt. Het geeft een emotie, welke geen enkele kunst mij doet doorleven! Het gevaar, beste jongen — gevaar en een weinig romantiek, die zijn het, die alleen het leven waard maken om geleefd te worden.

— En de liefde? vroeg Charles op zachten toon, terwijl hij zijn vriend met zijn helder blauwe oogen aankeek.

— De liefde — herhaalde Raffles, terwijl hij langzaam het gelaat naar den vrager toewendde. De liefde dient slechts om ons het sterven te bemoeilijken!

Raffles stond op en liep langzaam het vertrek eenige malen op en neer.

Toen ging hij naar de deur en verliet het vertrek, zonder nog eenmaal den blik om te wenden.

Charles bleef alleen achter.

Hij schudde het hoofd en zuchtte.

Het slaan van een deur ergens in het huis bewees hem, dat Raffles zijn slaapkamer had opgezocht.

Op zijn beurt begaf Charles zich naar zijn slaapvertrek.

Toen Charles den volgenden morgen de groote eetzaal betrad, waar het ontbijt stond aangericht op de groote tafel bij het raam, deelde Gaston, de grijze kamerbediende van Lord Aberdeen, hem mede, dat zijne Lordschap reeds een uur te voren de villa had verlaten.

Dit verwonderde Charles geenszins.

Hij wist wel, dat Raffles als hij eenmaal een plan volbracht, bezielde was door een ijver en een werkkraft, die hem steeds met de grootste bewondering vervulde.

Hij gebruikte het ontbijt dan ook alleen en kortte zich den tijd met het lezen der ochtendbladen.

Hij wilde juist opstaan en het vertrek weder verlaten om aan het werk te gaan, toen Gaston, na te hebben aangeklopt, het vertrek binnenkwam.

— Daar is een heer, om Mylord te spreken, mijnheer Brand! zeide de oude man.

— Zoo vroeg in den morgen? riep Charles verbaasd uit.

— Hij zeide, dat hij niet anders kon, mijnheer Brand!

— Wat komt hij doen?

— Dat wilde hij mij niet zeggen! Om u de waarheid te zeggen, trad hij zeer ruw op. Hij leek mij een onbehouden gast te zijn.

— Maar noemde hij dan zijn naam niet?

— Jawel, mijnheer Brand! Ik vroeg er hem naar en hij zeide, dat het mij niet aanging. Maar toen ik verklaarde dat ik dan zeker mijn meester of u niet zou lastig vallen, zeide hij, dat hij Jeremias Caruther heette.

— Hoe ziet hij er uit?

— Als een heerenboer, mijnheer! Zwaar door de zon gebruid, vierkant, een jaar of vijf en zestig, maar nog sterk en met een bulderstem!

Charles lachte.

— Je beschrijving is zeer helder, Gaston! Nu, ga dan maar aan dien bulderbaas vragen, of hij zich met mijn persoontje tevreden wil stellen en zeg hem, dat hij anders maar eens terug moet komen.

Gaston verwijderde zich, terwijl Charles zich naar den ontvangtsalon begaf, welke zich aan de straatzijde van de villa bevond.

Vijf minuten verstreken.

Toen werd de deur opengeworpen en kwam er een man binnen, die het midden hield tusschen een struikroover uit een ouderwetsche draak, en een heerenboer uit Wales.

Hij was zeker zes voet lang, met groote voeten, breedgeschouderd en een hoog roode kleur, terwijl hij door de zon gebruid was, als iemand die lange jaren in de openlucht heeft moeten werken.

Een lange baard, niet geheel grijs nog, maar ook niet zwart meer, hing tot op het midden van zijn borst af.

Toen hij zijn hoed afnam viel zijn haar in krullen tot op zijn schouders.

Zijn oogen gingen bijna geheel schuil onder zijn borstelige grijze wenkbrauwen, vooruitstekend als de luifel boven een stoep.

De vloer van het vertrek dreunde, toen de man, die zwarte kaplaarzen droeg en een pak van bombazijn, het vertrek binnentrad.

Gaston was eenigszins verschrikt bij de deur blijven staan, maar Charles wenkte hem vriendelijk toe en zeide:

— Ga maar, Gaston! Ik zal je wel weer roepen, als mijnheer heengaat.

Aarzelend verwijderde de trouwe bediende zich.

De bezoeker had een onderzoekenden blik om zich heen geworpen, trad nu op Charles toe, nam diens hand tusschen zijn vijf vingers, die als klemschroeven de zijne omvingen en drukte ze zoo hard, dat Charles slechts met moeite een kreet van pijn onderdrukte.

— Ik ben Jeremias Caruther! riep hij uit, op een ruzietoon, alsof Charles er aan gedacht had hem tegen te spreken!

— Zeer aangenaam, mijnheer! zeide Charles, terwijl hij achter zijn rug voelde of geen zijner vingers gebroken waren. Ik ben Charles Brand, de vriend en medewerker van lord William Aberdeen. Mag ik naar het doel van uw komst vragen?

— Dat zal ik je zeggen, mijnheer! Ik kom zoeven uit Adelaïde! Ik ben een oom van lord Aberdeen!

Verschrikt week Charles eenige stappen achteruit.

Zijn rechterhand gleed ongemerkt in den zak, waar hij steeds de kleine revolver droeg.

Ongetwijfeld had hij met een krankzinnige te doen!

— Heb ik u goed verstaan? vroeg hij toen aarzelend. Gij zijt een oom van Lord Aberdeen, zegt gij. Ik wist toch volstrekt niet, dat hij een oom had!

— Des te erger voor hem, mijnheer! hernam de vreemdeling, terwijl een vuistslag op de dichtstbijzijnde tafel de ruiten deed rinkelen. Een lord zonder een oom is een onding. Als hij geen oom heeft, dan behoort

hij er een te hebben! Maar voor ik verder ga, zou ik u wel om een glas brandy willen verzoeken. Als men veertig jaar in Australië gewoond heeft, dan went men het spreken af en wordt spoedig dorstig.

— Ik ben dadelijk tot uw dienst, mijnheer! zeide Charles, die nu heilig overtuigd was, dat hij tegenover een gek stond.

Hij begaf zich naar de deur om op den knop van de electriche bel te drukken, steeds met de rechterhand in zijn broekzak om de kolf van zijn revolver geklemd.

Maar hij had de deur nog niet bereikt of een welbekende stem achter hem riep:

— Charles Brand!

Verrast wendde de jonge man zich om.

Bij het raam, waar zooeven de „oom uit Australië” had gestaan, wiegde nu John Raffles vroolijk op zijn lange beenen heen en weder.

Hij was nog gekleed als Jeremias Caruther, maar zijn gelaat was wel degelijk dat van John Raffles.

— Wel, wel — dat is niet om te gelooven! riep Charles uit, terwijl hij verbaasd in een stoel viel. Dat grenst aan het wonderbaarlijke! Ik kan mij nog voorstellen, dat je je zoo uitnemend gegrimmeerd had, dat ik je niet herkende. Nu bijvoorbeeld pas zie ik, dat je laarzen draagt, die je minstens vier centimeter grooter maken. Maar hoe het mogelijk is, dat je in een paar seconden die vermomming weer aflegt, dat gaat boven mijn bevattingsvermogen.

— Ik ben blij, dat mijn werk zoo geslaagd is, merkte Raffles op vroolijken toon op. Hier heb je het geheim!

Hij hief de rechterhand op, die hij achter zijn rug verborgen had gehouden, en daaraan hingen de grijze pruik, de lange baard, de zware knevel en de geweldige wenkbrauwen.

— Zie je nu wat het is? vroeg Raffles. Ik geloof niet, dat het een origineele uitvinding is, want de acteurs die stukken opvoeren, waarin zij geheel alleen acht of tien rollen vervullen, gebruiken, naar ik meen, iets dergelijks! Zooals je ziet zitten pruik, baard en wenkbrauwen, met zeer dun gouddraad aan elkander bevestigd, maar op volmaakt onzichtbare wijze. De wenkbrauwen bevinden zich aan het ondereinde van een kap, die ik over het voorhoofd kan schuiven, en die zelfs van dichtbij niet te onderscheiden is van een gewone menschenhuid. Een ruk aan de pruik, en de geheele affaire gaat mee!

— Het is uitstekend gemaakt! riep Charles uit.

— Ik mag zeggen, dat het niet slecht is! hernam Raffles glimlachend. Ik heb er in

het geheim aan gewerkt in het laboratorium, omdat ik je er eens mee wilde verrassen. Tot mijn genoegen bemerk ik, dat zelfs jij mij niet herkend hebt. Ik zal dus zeker niet behoeven te vreezen, dat mijnheer Peanut dat zal doen.

— Peanut? herhaalde Charles verbaasd. Ga je hem dan in die vermomming opzoeken?

— Ja, dat zal wel moeten!

— Ben je zijn oom?

— Ja, een oom uit Australië.

— Maar hij kan wel eens in het geheel geen ooms hebben! riep Charles uit.

— Dat zou ook volstrekt geen bezwaar zijn, want het komt in de fatsoenlijkste families voor, dat er plotseling een oom komt binnenvallen, van wiens bestaan niemand eenig vermoeden had! Maar ik heb nog vanochtend een en ander onderzocht en het geluk wil dat de vader van onzen inspecteur niet minder dan zes broeders had!

— Nu, dat is dan in orde! hernam Charles lachend. Maar ik wil wel erkennen, dat ik volstrekt je doel nog niet begrijp!

— Dan wordt het tijd, dat ik je dat meedeel, beste jongen!

Raffles nam in een stoel plaats en begon:

— Jij zelf hebt mij meegedeeld, dat Jérôme Peanut behoorde tot de bruiloftgasten.

— Ja, dat is ook zoo!

— Welnu, hij mag niet naar dat feest toe.

— Waarom niet?

— Omdat ik in zijn plaats wil gaan!

— Maar om dat mogelijk te maken zou je moeten beginnen met hem te beletten daarheen te gaan.

— Dan zal ik het hem beletten! hernam Raffles kalm. Dat is juist mijn doel!

— En wanneer denk je dat te doen?

— Natuurlijk op den dag van de bruiloft en zoo laat mogelijk!

Charles dacht even na en zeide toen:

— Ik geloof wel, dat het plan goed is, maar het is ook heel gevaarlijk! Als het mislukt, zou het wel eens leelijk met je kunnen afloopen!

— Ja, maar daarop reken ik nu maar niet! hernam Raffles bedaard. Ik maak natuurlijk geen plan op, dat groote kansen op mislukking biedt.

Raffles was onder het spreken naar de deur gegaan.

Met den knop in de hand wendde hij zich nog eens om en zeide lachend:

— Ik kan je niet zeggen, hoeveel genoegen het mij doet, dat je mij niet hebt herkend! En nu ga ik mij verkleeden, om aanstonds met je te ontbijten.

HOOFDSTUK IV.

DE GESTOORDE BRUILOFT.

De dag van de bruiloft was aangebroken. Reeds vroeg in den middag hadden tal van bestel-auto's voor het restaurant in de Oxfordstreet stil gehouden, die een groot aantal bloemen en sparregroen hadden gebracht.

Het was omstreeks vijf uur in den middag toen een auto stil hield voor het huis, waar inspecteur Jérôme Peanut woonde.

Het portier werd geopend en er steeg een man uit de auto, die als twee druppels water geleek op den Amerikaanschen oom uit Australië, Jeremias Caruther.

Raffles — want hij was het — betaalde den chauffeur, belde aan en trad binnen, nadat een jong dienstmeisje hem de deur had geopend.

— Is mijnheer Peanut thuis? vroeg hij met grove stem, zoodat het kind angstig achteruit week.

— Hij is wel thuis, mijnheer, maar ik geloof niet dat gij hem op het oogenblik zoudt kunnen spreken!

— Wat is dat? Niet te spreken? Daar is geen kwestie van! bulderde de gewaande oom. Denk je dat ik uit Adelaide hierheen ben gekomen om mijn neef te bezoeken en dan de boodschap te krijgen, dat hij niet te spreken is. Nee juffrouw, ik laat mij niet wegsturen! Wijs mij dadelijk zijn kamer!

Nog eenigszins verontrust door het bulderen van den bezoeker ging het meisje een steile trap op en liep op de eerste verdieping een gang in, waarop een drietal deuren uitkwamen.

Voor een dezer deuren bleef zij staan.

— Hier is het, mijnheer! zeide zij aarzelend.

— Wat doet mijn neef op het oogenblik?

— Hij kleedt zich aan voor een bruiloftspartij, mijnheer!

— Nu, dat kan hij ook wel doen waar ik bij ben! bromde de oom uit Australië. Verdwijen maar, ik zal je wel roepen, als ik je weer nodig heb!

Het dienstmeisje maakte spoedig dat zij uit de voeten kwam.

Zonder zich de moeite te geven aan te kloppen, trad Raffles binnen.

Hij bevond zich in een vrij net gemeubelde kamer.

Dicht bij het raam bevond zich een deur die half aanstond.

En op dit oogenblik verscheen er een man op den drempel van die deur, blijkbaar aangeloofd door het stemmisbaar op de gang.

Hij had blijkbaar zooeven zijn overhemd aangetrokken en worstelde thans uit alle macht met een halsstarrig boordknoopje.

Met de handen aan zijn boord bleef hij onbeweeglijk staan en staarde den bezoeker met groote oogen aan.

Toen liet hij zijn armen tegelijk langzaam zakken en vroeg, terwijl hij een stap naar voren deed:

— Mag ik vragen wie gij zijt, mijnheer? En wat gij komt uitvoeren?

— Als ik je gezegd heb, wie ik ben, mijn jongen, riep de oom uit, kun je de tweede vraag wel weer inslikken. Ik ben je oom Jeremias Caruther. Ik ben zooeven uit Adelaide teruggekeerd. Kom aan mijn hart, neef!

En met uitgestrekte armen kwam de oom op Peanut toe, terwijl de vloer dreunde onder zijn stappen.

Maar de inspecteur van politie scheen er bitter weinig voor te gevoelen om aan deze uitnodiging gevolg te geven.

Hij bleef stokstijf staan waar hij stond, zonder de oogen van zijn bezoeker af te wenden en blijkbaar in beraad, of hij de politie of het gasthuis zou waarschuwen.

De oom uit Australië echter scheen deze aarzeling allesbehalve goedgunstig op te nemen.

Hij stampvoette, fronste de dikke wenkbrauwen en brulde:

— Hoe is het, neef! Kom je aan mijn hart of niet! Ik ben niet gewoon de dingen tweemaal te vragen!

Nog scheen de inspecteur besluiteloos.

Maar het volgende oogenblik had hij reeds geen keus meer.

De oom was nu vlak bij hem, greep hem bij de schouders en trok hem met ruw geweld aan zijn borst.

De ongelukkige inspecteur had een gevoel alsof hij tusschen de bekken van een geweldige

bankschroef was geraakt.

Hij snakte naar adem en trachtte tevergeefs zich te bevrijden.

Toen liet de oom uit Australië hem weer los, juist op het oogenblik, dat de beklagenswaardige Peanut vliegensvlug zijn zonden nog eens overdacht en zich gereed maakte den laatsten adem uit te blazen.

De bezoeker hield hem op armslengte van zich af, schudde hem toen duchtig heen en weer en riep juit:

— Sprekend de gelaatstrekken van mijn lieve Louise.

Toen liet hij Peanut heelemaal los en pinkte met een meewarig gebaar een denkbeeldigen traan uit zijn rechterooghoek.

Toen herhaalde hij nog eens, en nu scheen de stem als uit een grafkelder te komen:

— Sprekend mijn dierbare Louise!

Peanut had zich op een stoel laten neervallen.

Hij had een blik op de pendule geworpen, maar vestigde nu zijn oogen weder op den vreemden bezoeker.

Toen waagde hij het op te merken:

— Neem mij niet kwalijk mijnheer, maar...

— Mijnheer? Zeg je mijnheer tegen me? Scheelt het je in je hoofd, jongen! Ik ben je oom! Je vleeschelijke oom Jeremias Caruther!

— Maar ik wist volstrekt niet, dat ik een oom in Australië had! riep de inspecteur uit.

— Dat is zoo verwonderlijk niet, mijn jongen! riep de oom joviaal. Ik heb veel gereisd, ik ben in Californië, in Nederlandsch-Indië, in Siberië en nog in heel wat meer landen geweest! Maar in Australië heb ik mijn fortuin gemaakt — en daar ben ik nu!

— Ja — daar is u nu! merkte Peanut met een kinderachtig lachje op.

— Maar je schijnt volstrekt niet verheugd te zijn over mijn komst! bromde de gewaande oom weder, terwijl er opnieuw een dreigende rimpel tusschen zijn wenkbrauwen verscheen.

— Jawel! Jawel! riep Peanut haastig uit. Ik ben er integendeel zeer blij om! Ik ben in de wolken! Het is alleen maar....

— Wat maar! bromde de oom. Wat valt er hier te maren! Als mijn bezoek je niet aanstaat zegt het dan eerlijk en ik ga aanstonds weer naar Adelaide terug!

— Dat is de zaak niet, mijnh.... oom, wil ik zeggen. Ik ben alleen maar zoo ver-rast — en daarenboven heb ik een afspraak, ziet gij!

— Is die afspraak zoo dringend, dat je daarvoor een suikeroompje in den steek zou laten?

— Ik ben op een bruiloft genoodigd!

— Welnu — dan neem je mij mee!

— Dat zal toch waarlijk niet gaan....

— Waarom niet, als ik vragen mag!?

— Dat kan ik u niet in een paar woorden uitleggen! Het is, om kort te gaan, geen Engelsch gebruik, ziet gij! Ik was juist bezig mijn rok aan te trekken. Om u de waarheid te zeggen, heb ik mij al tamelijk wat verlaat. Het diner vangt om zes uur aan.

Peanut wierp nogmaals een schichtig blik op de pendule en hervatte de worsteling met zijn boord.

De oom was op zijn beurt gaan zitten en zeide nu:

— Als er niets aan te doen is — dan zal ik het wel schikken. Maar je belooft mij, dat je daar niet te lang blijft en den verderen avond met mij passeert.

— Dat hoop ik, oom! Dat hoop ik! Want ik ben zeer benieuwd naar de familierelatie. Om u de waarheid te zeggen, heb ik daar niet het flauwste denkbeeld van.

— Goed! Dat blijft afgesproken.

De oom haalde zijn sigarenkoker te voorschijn en hield dien Peanut voor.

— Steek eens op, jongen!

— Maar oom — zou ik wel rooken voor het eten?

— O, je kunt het gerust doen. Het is een heele lichte Australische sigaar, niet eens zoo zwaar als een sigaret. Probeer maar eens!

De inspecteur van politie had het kleine, fraai gevormde sigaartje aangenomen, de punt afgeknipt en in den mond gestoken.

Caruther maakte vuur met een ouderwet-schen vuurslag, die zeker van drie kwart eeuw geleden dateerde en spoedig blies Peanut het eerste rookwolkje in de lucht.

Caruther zag hem aandachtig aan.

— Nu? vroeg hij na eenigen tijd. Hoe smaakt je dat sigaartje?

— Heerlijk, oom! Want ik zal u voorloopig maar „oom” blijven noemen, voegde hij er lachend aan toe.

Hij deed nog een paar trekken aan de sigaar, toen hij plotseling de hand aan het voorhoofd bracht.

— Wat is er? vroeg Caruther verschrikt, terwijl hij opstond.

— Ik weet het niet — ik gevoel mij eensklaps zoo duizelig — het is alsof ik een wolk voor de oogen heb.

— Maar ga dan even zitten! ried de gewaande oom hem aan.

De inspecteur liet zich op een stoel vallen, meer dan hij er op ging zitten.

Met bevende hand legde hij de sigaar op een aschbakje.

Zijn gelaat had een aschgrauwe kleur verkregen.

Hij wilde nog iets zeggen, maar het scheen alsof zijn tong plotseling verlamd was.

Toen gleed zijn hoofd op zijn borst — zijn oogen sloten zich — Jérôme Peanut had het bewustzijn verloren.

Dadelijk stond John Raffles op.

— Dat is uitstekend gegaan, bromde hij. Ik wist wel, dat mijn sigaartjes hun kracht nog niet hadden verloren. Het is een groot geluk, dat mijn man rookt. En nu aanstonds aan het werk!

Binnen enkele oogenblikken had hij zijn zware laarzen uitgetrokken, het roodflanellen wambuis en het geribd fluweelen jasje dat hij daaronder droeg.

Hij haalde een paar keurige gelakte schoenen uit den binnenzak van zijn jas, en zette die gereed.

Daarop trad hij op Peanut toe en begon hem met verrassende behendigheid van zijn bovenkleederen te ontdoen.

Binnen enkele oogenblikken had hij de zwarte broek, het keurig gesteven overhemd, dat hem voortreffelijk paste, en het soiree-vest van licht grijze zijde aangetrokken.

Zoodra hij hiermede gereed was, greep hij zijn eigen kleederen en trok deze Peanut niet zonder eenige moeite aan.

Vervolgens nam hij voor den spiegel plaats, na de gangdeur te hebben gesloten en begon zich met de grootste zorg te grimeeren.

Trek voor trek verkreeg zijn gelaat een sprekende gelijkenis met dat van den inspecteur.

Toen hij ten slotte met groote zorgvuldigheid een kleine zwarte snor onder zijn neus bevestigd had, was de gelijkenis volmaakt!

Het moet erkend worden, dat de natuur hem zeer te hulp was gekomen, want de kleur van Peanut's oogen kwam geheel overeen met de zijne en ook de vorm van den neus was bijna dezelfde.

Toen hij zelf vermomd was, bevestigde Raffles de pruik met de daarbij behoorende wenkbrauwen, baard en knevel op het hoofd en voor het gelaat van Peanut, kleurde diens gezicht licht bruin, — en nu zou men gezworen hebben, dat daar Caruther, de oom uit Australië, in eigen persoon gezeten was.

Raffles richtte zich op en bekeek zijn werk met voldoening.

— Voortreffelijk! bromde hij. Ik ben overtuigd, dat mijn sigaar haar werk wel zal doen! De invloed zal zich nog minstens een zestal uren laten gevoelen, maar voor de zekerheid zal ik hem even knevelen en boeien.

Hij haalde een dik touw uit den zak van het fluweelen buis en bond Jérôme Peanut stevig op den zwaren leunstoel vast.

Vervolgens knevelde hij hem met een zwarten doek.

Ten slotte deed hij een boord om, strikte met de grootste zorg zijn witte das, trok het gereed liggende rokpak aan, stak alle voorwerpen, zooals een sigarettenkoker, een bos sleutels een zegelring, een sigarenpijpje en een portefeuille bij zich, welke hij op de toilettafel in de slaapkamer vond, nam de overjas van den ongelukkigen inspecteur over den arm en drukte zich ten slotte den gereed staanden hoogen hoed op het hoofd.

Hij keek nog eens rond, bemerkte dat hij de lakschoenen van den bewusteloze vergeten had, stak deze haastig in de zakken zijner rokpenden, luisterde even aan de gangdeur, opende deze en trad snel op de gang.

Hij nam den sleutel uit het slot, stak er hem van buiten weder op, draaide hem om en liet hem in zijn zak glijden.

Toen liep hij kalm de trap af.

Beneden in de kleine vestibule struikelde hij bijna over het klein dienstmeisje.

— Hoor eens, kindlief, zeide hij met nagebootste stem. Ik heb zooeven bezoek gekregen van een vervelenden oom! Hij heeft al gedineerd en doet nu een middagslaapje! Je mag hem volstrekt niet storen!

— O neen, mijnheer Peanut! Dat zal ik zeker niet doen! riep het meisje haastig uit. Hij was een echte bullebak — neem het mij niet kwalijk!

— Je hebt gelijk! hernam Raffles lachend.

Hij klopte haar even op de wangen, hetgeen het kind niet weinig scheen te vebazen en verliet toen het huis.

De huur-auto scheen op hem gewacht te hebben, want zij kwam aanstonds weer aanrijden.

Raffles boog zich naar den chauffeur over en fluisterde zacht:

— Nu naar het restaurant in de Oxfordstreet, Henderson — en geef wel acht op alles wat ik je heb gezegd!

De chauffeur tikte aan zijn pet, Raffles sprong in den wagen en de auto stelde zich snel in beweging.

Raffles wierp een blik op zijn horloge.

Het was tamelijk laat geworden, maar toch zou hij nog bijtijds komen.

Binnen een kwartier stond de huur-auto voor het restaurant stil.

Raffles steeg uit en deed, alsof hij Henderson betaalde.

Toen trad hij binnen.

Hij deelde den portier mede, dat hij een der gasten was op de bruiloftspartij van inspecteur Sullivan en Miss Ann Brunt, waarop de man hem den weg wees naar een afzonderlijke, tamelijk ruime feestzaal op de eerste verdieping.

In een kleine vestiaire, waar een oude

juffrouw den scepter zwaaide, gaf Raffles zijn goed af.

Daarop overtuigde hij zich in een kleinen wandspiegel nog eens, dat zijn vermomming onberispelijk was en trad vervolgens de eetzaal binnen.

Reeds waren daar een twintigtal gasten bijeen.

Dicht bij het raam, op een kleine verhooging, was een paar met groen versierde stoelen neergezet en daarin hadden James Sullivan en Ann Brunt plaats genomen, teneinde de gelukwenschen hunner vrienden in ontvangst te nemen.

Hier en daar een handdruk wisselend met zoogenaamde collega's van Scotland Yard, die zich op zijn weg bevonden, schreed Raffles onbeschroomd op het jonge paar toe en maakte zijn elegante buiging.

— Je bent laat, Peanut! riep Ann Brunt pruilend, terwijl zij bestraffend haar wijsvinger tegen den laatkomer ophief.

— Neem het mij niet kwalijk, mevrouw Sullivan, maar ik ben opgehouden door een allerzonderlingste geschiedenis! Stel u voor, dat mij daar plotseling een oom uit Australië op mijn dak is gevallen, van wiens bestaan ik niet het flauwste vermoeden had. Niet dan met groote moeite heb ik den man kunnen afpoelieren.

En nu moest Raffles het verhaal doen van het bezoek, dat hij heette te hebben gekregen.

Intusschen waren er nog meer gasten binnengekomen.

Aan een groot aantal hunner moest de gewaande Peanut worden voorgesteld, daar de meeste gasten tot het bureau van Scotland Yard behoorde, terwijl Peanut in een verafgelegen wijk dienst deed, vanwaar Sullivan indertijd naar het hoofdbureau was overgeplaatst.

Om kwartier over zessen ging het gezelschap, voor een derde uit dames bestaande, aan tafel.

Daar overal visitekaartjes waren neergelegd, konden de gasten hun plaatsen vrij gemakkelijk vinden.

Peanut, als onverbeterlijk vrijgezel, had het lot tot buurdames de twee allerliefste dochters van een gepensionneerd hoofd-inspecteur gegeven, den voormaligen chef van Sullivan.

Raffles had zich de moeite gegeven eenige eigenaardigheden van Peanut te weten te komen, zoodat zijn gedrag geen argwaan kon baren.

Het feestmaal had een zeer gezellig verloop.

De spijsen waren talrijk en goed, de wijnen waren voortreffelijk!

Tegen het dessert tikte Raffles tegen zijn glas om stilte te verzoeken.

Het oogenblik van de speechen was aan gebroken.

Dadelijk trad er stilte in.

De bedienende kellners hadden zich tegen de wanden geschaard om vooral geen woord te verliezen.

Raffles stond op.

Er speelde een eigenaardige trek om zijn lippen en zijn grijze oogen schitterden ondeugend.

Hij schraapte even zijn keel, scheen een oogenblik over het begin na te denken en begon toen:

— Hooggeachte dames en heeren, een van onze meest bekwame collega's heeft ons een kijkje gegund in de verkeerde wereld. In stede van zelf te vangen, is hij gevangen geworden! Cupido, het schalksche godje, heeft hem weten te kluisteren!

De man wiens beroep het is om anderen in de boeien te slaan, is thans zelf geketend door Hymen's rozenslingers. Laten wij hem daarmee van harte gelukwenschen, want toch heeft hij een gevangene weten te maken, ofschoon het verhaal gaat, dat zij volstrekt geen tegenstand heeft geboden!

Miss Ann Brunt is degene, die inbraak in het hart van onzen collega heeft gewaagd — maar de straf is zoet! Toch vrees ik, dat er nog iets aan het geluk van onze waarde collega's ontbreekt!

Aan wien onzer is het niet bekend, dat zoowel onze waarde bruijom als het bevallig bruidje al jarenlang den vurigen wensch koesteren zich meester te maken van den man, die als een nachtmerrie hun jong bestaan vergiftigt.

Hier hield Raffles even op en wierp een langzamen blik om zich heen.

Alle gasten zaten als beelden.

Een ijzige stilte heerschte in het vertrek.

Er was geen naam genoemd en toch wist iedereen dadelijk, over wien de spreker het had!

Raffles wachtte even, keek aandachtig naar den wijn in zijn glas en vervolgde:

— Ongetwijfeld zullen hier aanstonds vele wenschen voor het geluk van het jonge echtpaar worden geuit. Men zal hun voorspoed, onder allerlei vormen toewenschen! Men zal de hoop uitspreken dat zij rijk worden, gezond zullen blijven, een hoogen ouderdom zullen bereiken, en met roem en eer overloden zullen worden. Ik echter wensch hun iets toe, dat al deze geneugten in zich bevat: ik hoop

van harte, dat zij er beiden, of afzonderlijk, nog eens in mogen slagen den man in handen van het gerecht over te leveren, die hun het leven reeds zoo zuur heeft gemaakt — John Raffles, de Groote Onbekende.

Raffles ging onder een doodsche stilte weder zitten.

Maar deze hield niet lang aan.

Want nu brak er een storm van toejuichingen los, waaraan geen einde scheen te zullen komen.

Iedereen beseftte welke teedere snaar Peanut hier had aangeroerd en hoe zeer hij had geraden, welke de lievelingswensch van Sullivan, zoowel als van Ann Brunt was.

Van alle kanten kwam men Raffles gelukwenschen.

Wat Sullivan en Ann Brunt betreft — zij waren beiden zeer bleek geworden.

Langzamerhand trad er weder kalmte in.

Een tweede spreker stond op om het woord te voeren.

Maar eensklaps werd er een luid rumoer in de kleine zaal gehoord, die aan de eetzaal grensde.

Blijkbaar trachtten eenige kellners met geweld den toegang te beletten aan een persoon, wiens luide stem tot zelfs in de feestzaal weerklonk.

Vol verbazing keken de gasten elkander aan.

Sommige genoodigden stonden op, om te zien wat er aan de hand was.

Ook Raffles had de ooren gespistst.

Een fijne rimpel was tusschen zijn wenkbrauwen verschenen.

Hij had de stem van den man daarbuiten herkend!

Het was Jérôme Peanut!

Door een of ander noodlottig toeval had de sigaar blijkbaar haar bedwelmenden invloed voor een groot gedeelte verloren!

Misschien ook had men achterdocht gekregen door de dichte deur en deze opengebroken en had een dokter den ongelukkigen inspecteur weder tot bewustzijn gebracht!

Hoe het ook zij — het feit was niet te loochenen, dat op tien passen afstand van hem, slechts van hem gescheiden door een dunnen deurwand, de echte Peanut tegen een aantal kellners stond uit te varen, die hem, daar hij zich waarschijnlijk niet den tijd had gegund om van kleederen te veranderen, den toegang wilden weigeren.

En binnen enkele seconden kon dit hoogst gevaarlijke personage in de zaal verschijnen!

Blijkbaar had hij er een voorgevoel van gehad dat hij den zoogenaamden oom uit Australië zou aantreffen — met welk doel — dat kon hij zich niet voorstellen.

Raffles wierp een snellen blik om zich heen. Hij zat ongeveer in het midden van de tafel.

De zaal was zeer lang en smal en aan het smalle einde bevonden zich twee ramen die open stonden.

Daar het nog zeer licht en warm was, had men het licht nog niet opgestoken.

Dit alles overzag Raffles met een enkelen blik.

Trouwens — hij had deze mogelijkheid voorzien.

Hij stond langzaam op en keek naar de deur.

Plotseling werd deze open geworpen en stormde Jérôme Peanut het vertrek binnen.

Hij had de vermomming afgerukt, maar droeg nog hetzelfde zonderlinge costuum, wat Raffles hem had aangetrokken.

Een kreet van verbazing en ontsteltenis steeg op.

— Jérôme Peanut! werd er geroepen. Jérôme Peanut!

Daarop wendde zich aller blikken naar Raffles, den dubbelganger.

De meeste gasten waren politie-beambten en aanstonds begrepen, dat zij hier iets niet in orde was.

Maar zij hadden dit niet kunnen voorzien — en op een bruiloftsmaal steekt men meestal geen revolver of boeien bij zich.

Dat zou hun ongeluk zijn.

Raffles maakte onmiddellijk van de algemeene verwarring gebruik.

Hij stapte op zijn stoel en vandaar op de tafel, daar hij dadelijk had gezien, dat de weg naar het raam door de smalle zaal heen reeds versperd was doordat een aantal gasten waren opgestaan om dreigend op hem toe te komen.

Zich volstrekt niet storend aan het kristal en het zilverwerk, gebruikte Raffles de tafel als renbaan en vloog als de wind op het raam toe.

Aan den rand van den tafel gekomen, wipt hij met een vervaarlijken sprong over het hoofd van Sullivan heen op de vensterbank.

— Tot ziens mijne heeren! riep hij vroolijk uit. En wat mijnheer en mevrouw Sullivan betreft — ik hoop werkelijk dat mijn wensch nog in vervulling zal gaan.

Sullivan, nog steeds niet bekomen van zijn schrik en woede, herkreeg nu eindelijk zijn bezinning.

Hij stond op en keerde zich naar het raam om Raffles te grijpen.

Maar deze had spoedig gezien, dat zich vlak naast den raampost onder het bereik van zijn hand een gootpijp bevond.

Zonder een oogenblik te aarzelen greep hij

haar met beide handen vast, knelde er de knieën tegen en liet zich vliegensvlug zakken, terwijl boven zijn hoofd de gasten zich voor het raam verdrongen.

Sullivan slaakte een waar gebrul van woede en schreeuwde :

— Naar beneden! Wij moeten hem tot iederen prijs vatten!

Dat was echter gemakkelijker gezegd dan gedaan.

Raffles had zijn maatregelen maar al te goed genomen.

Hij kwam te land op een kleine binnenplaats, snelde deze over, liep op een kleinen zijmuur toe en was er in een ommezien opgeklauterd.

Het muurtje kwam uit op de achterzijde van een zijvleugel van het restaurant vlak

bij een raam.

Raffles duwde dit raam open, sprong naar binnen, snelde de gang ten einde waarop het raam uitzag, vloog de trap af, stormde de vestibule door en had het restaurant reeds verlaten, nog vóór Sullivan en de onthutste gasten halverwege de trap bereikt hadden.

Juist toen de beklagenswaardige inspecteur de voordeur uitstormde, op de hielen gevolgd door Ann Brunt in haar bruidstoilet en de door elkaar schreeuwende gasten, zagen zij tot hun onuitsprekelijke woede, hoe de Groote Onbekende de zijstraat kwam uitsnellen en in een huur-auto sprong, waarvan de chauffeur, zonder zelfs een bevel af te wachten, aanstonds in razende vaart wegreed.

Voor er volle tien seconden verlopen waren, was er van de auto volstrekt niets meer te bespeuren.

DUBEC RECLAME.

Thans worden uitgereikt :
Mary Pickford, Betty Balfour, Claire
Windsor en Constance Talmadge.
Andere volgen.

HOOFDSTUK V.

NAAR ROME!

Henderson — want hij was de chauffeur van de gewaande huur-auto, bracht zijn meester met vervaarlijken spoed langs een kleinen omweg naar de poort in den parkmuur van de villa.

Zooals gewoonlijk was er in de stille, doodloopende straat niemand te bespeuren.

Raffles snelde het park door, terwijl Henderson de auto ging stallen.

Hij trad de villa door een achterdeur binnen en liep recht door naar een kleine rookkamer, waar Charles zich meestal placht oop te houden, als hij alleen was.

De jonge man stond haastig uit zijn stoel op, toen zijn vriend binnenkwam en vroeg hem eenigszins ongerust :

— Ben je nu al terug? Er is toch niets gebeurd?

— Ja, eigenlijk wel! atwoordde Raffles lachend.

— Nu, het is gelukkig niet heel ernstig, zeide Charles met een zucht van verlichting, wnat je lacht. Wat is er eigenlijk gebeurd?

— Er is gebeurd, dat k zoo onverstandig ben geweest de kracht van mijn bedwelmen- de sigaartjes te overschatten. Ik vermoed althans, dat onze vriend Jérôme Peanut veel te vroeg uit zijn bedwelming is ontwaakt, er waarschijnlijk in geslaagd is den doek van zijn mond te verwijderen en het geheele huis bij elkaar geschreeuwd heeft. Uitgaande

van de veronderstelling dat hij geen ezel is, moeten wij wel aannemen, dat hij aanstonds heeft beseft waarom ik hem wilde beletten naar het bruiloftsmaal te gaan.

— Goede hemel — er gaat mij een licht op! riep Charles verschrikt uit. Daar is hij dus zeker in eigen persoon verschenen?

— Zooals je zegt! Ik had juist een speech beëindigd, die ik, om je de waarheid te zeggen, niet al te slecht geslaagd vond. Er kwam iets in van de rozenbanden der liefde. Ik ben blij dat de man mij niet in de rede is gevallen, want ik zou het hem hoogst kwalijk hebben genomen. Maar in ieder geval, hij kwam op een zeer ongelegen oogenblik. Het gaf een geweldige opschudding.

— Dat kan ik mij voorstellen! merkte Charles lachend op.

— Gelukkig voor mij waren de heeren ongewapend, daar zij op zulk een intermezzo niet waren voorbereid en tot overmaat van ramp voor hen, vielen er van schrik bij het zien der tweelingbroeders eenige dames flauw. Van de verwarring maakte ik gebruik om door een openstaand raam te vluchten.

— Je hadt je nek wel kunnen breken.

— Ja, dat moest ik er natuurlijk op wagen! Gelukkig was er juist een stevige gootpijp bij de hand, waarlangs ik mij kon laten afzakken.

Henderson was in de buurt gebleven en ik behoefde slechts het gewone sein te laten hooren, om hem op zijn quivive te doen zijn.

Charles drukte Raffles zwijgend de hand.

— Gelukkig dat alles zoo goed is afgelopen! fluisterde hij. Het had ook anders kunnen zijn.

— Dat had het, beste jongen! hernam Raffles luchtig. Maar ik houd mij nooit bezig met de zaken die *hadden kunnen zijn*, maar die zich inderdaad hebben toegedragen.

— En wat doen wij nu verder? Nu geven wij het plan natuurlijk op.

Raffles, die zich reeds naar de deur had gewend, om zijn vermomming af te leggen, wendde zich op den drempel om en keek Charles verbaasd aan.

— Wat meen je? vroeg hij.

— Waarom zouden wij het plan opgeven?

— Wel, omdat Sullivan nu natuurlijk achterdocht heeft gekregen en beide ooren en oogen wijd zal openzetten.

— Welnu? Dan zullen wij een beetje voorzichtiger zijn, en dat is alles!

— Maar heb je dan tenminste ontdekt, wanneer en met welken trein hij gaat? Waar hij naar toe reist? Of hij inderdaad het document naar Rome brengt?

— Beste jongen — op al die vragen kan ik je bevestigend antwoorden. Indien dat

niet het geval waren, zouden wij inderdaad het plan moeten opgeven. Aan tafel is bijna over niets anders gesproken dan over de heerlijke reis, welke het jonge echtpaar ging ondernemen. Ook het treinumnummer is daarbij herhaaldelijk genoemd, met inbegrip van het station. Je moet weten dat een dozijn gasten het jonge paar uitgeleide wil doen! Wat het document betreft, dat heb ik heel duidelijk in den binnenzak van Sullivan's rokpak zien steken.

— Hij zal zich toch, hoop ik, wel verkleeden voor hij op reis gaat?

— Dat is dunkt mij nog al duidelijk! antwoordde Raffles spottend. Voor zoover ik weet, is het nog nooit voorgekomen, dat een heer in rok en een pas getrouwde vrouw in bruidstoilet op reis gaan. Neen, zij verkleeden zich in het restaurant, waar zij hun reistoilet reeds hebben laten heen brengen.

— En de trein? Wanneer vertrekt die?

— Over twee uur van het Victoriastation! Wij hebben dus niet zooveel te verliezen om ons te verkleeden. Ik zou je daarom willen aanraden een weinig spoed te maken.

— En Henderson? vroeg Charles weder.

— Hij heeft zijn orders! Terwijl wij hier staan te praten is hij reeds met den snelsten renwagen, dien wij hebben, op weg naar Dover. Ik heb hem gezegd, dat hij moest zorgen de auto aan boord te krijgen van de boot, die drie uren vóór de onze vertrekt. Ik wil namelijk zooveel mogelijk vermijden, dat Sullivan argwaan krijgt, en dat zou hij zeker als hij op het voordek van de boot een grooten onbekenden renwagen zag staan.

— Maar dan moet Henderson ruim honderd kilometer per uur afleggen! riep Charles uit!

— Welnu — dan legt hij die af!

Met deze woorden richtte Raffles zich opnieuw naar de deur en verliet het vertrek.

Charles volgde hem zoo spoedig mogelijk en even later waren de beide vrienden in hunne slaapkamers bezig zich geheel onkenbaar te maken.

De beide vrienden waren bijna tegelijkertijd gereed en toen zij elkander zagen, barstten zij in een luid gelach uit.

Raffles zag er uit als een Huizer vischboer, met een wijde, hier en daar gelapte broek en een lakensche pet met zeer kleine klep achter op het hoofd geschoven, dat met een rossige, kortgeknipte pruik bedekt was.

In den hoek van zijn breed uitgetrokken mond had hij een smerig eindje Goudsche pijp geklemd.

Aan zijn ooren bengelden twee kleine gouden ringen en een groote, vuurroode zakdoek, die half uit een zijner broekzakken hing

voltooid op voortreffelijke wijze zijn oostuum.

Wat Charles betreft, deze zag er uit als een Fransch circusdirecteur op zoek naar sujetten.

Een pruik met verward, glimmend zwart haar bedekte zijn kruin en onder zijn neus prikte een dikke, zwaar gepomadeerde zwarte knevel.

Toen de beide vrienden waren uitgelachen, vroeg Charles :

— Wij mogen elkander zeker niet kennen ?

— Dat is tenminste verreweg het beste ! antwoordde Raffles.

— Maar is het wel natuurlijk, dat een Hollandsche vischboer zich bevindt op een schip, dat tusschen Dover en Calais vaart ?

— Wel, antwoordde Raffles, dat is niets bijzonders. Hollandsche visch- en kaasboeren trekken geheel Europa door om hun waren aan den man te brengen. Zij zijn minstens even ondernemend als wij. Zet aan het station beide oogen goed open en denk er om, dat wij zoo dicht mogelijk in de buurt van zijn wagon moeten komen te zitten.

— Maar wij zullen toch niet den aanslag op Engelsch grondgebied ondernemen ?

— Zeker niet ! Alleen dan, wanneer de omstandigheden zeer gunstig zijn. Maar ik vrees, dat wij daar volstrekt niet op zullen mogen rekenen.

De beide vrienden hadden snel hun bagage gepakt, welke Raffles meedroeg in een zeer grooten, blauwgeruiten doek, terwijl Charles zich voorzien had van een papieren reiskoffer.

Hij drukte zich een tamelijk vetten zwarten flambard op het hoofd en even daarna verlieten de beide vrienden na elkaar de kleine tuinpoort.

Een half uur later bereikten zij het Victoriastation.

De trein naar Dover stond reeds gereed.

Een enkele blik op het perron was voor Raffles voldoende om hem te doen zien, dat het reisplan van Sullivan geen verandering had ondergaan.

De jonge inspecteur en zijn gade stonden omringd door een dozijn dames en heeren voor de toegangsdeur naar een der lange wagons.

Het moet gezegd, dat het gelaat van de beide jongelieden op dit oogenblik alles behalve opgewekt stond.

Ann Brunt was bleek en tusschen de wenkbrauwen van Sullivan vertoonde zich een diepe groeve, terwijl zijn dunne lippen op elkaar geklemd waren.

Blijkbaar waren beiden nog geheel vervuld van hetgeen er zoeven was voorge-

vallen, ofschoon de bruiloftsgasten al het mogelijke deden hem wat te troosten.

Raffles drong zich zoo ver hij durfde bij het kleine groepje en door goed te luisteren, vernam hij, dat de jonge inspecteur er zelfs een oogenblik ernstig aan gedacht had, zijn geheele huwelijksreis te laten varen.

Al de overredingskracht van eenige zijner beste vrienden was noodig geweest om hem dit besluit te doen opgeven.

De conducteurs liepen nu langs de trein en het oogenblik van vertrek was gekomen.

Sullivan en Ann Brunt stapten in een coupé eerste klasse en al dadelijk zag Raffles, dat het zeer moeilijk, zoo niet onmogelijk zou zijn, op Engelsch grondgebied iets te ondernemen, daar de trein zeer vol bezet was.

De locomotief floot, de gasten op het station wuifden het jonge echtpaar achterna en de trein rolde het station uit.

Dover werd om elf uur in den avond bereikt.

De nachtboot lag reeds gereed.

Raffles en Charles haastten zich een paar biljetten te koopen en zich in te schepen.

Schijnbaar namen zij volstrekt geen notitie van elkander, ofschoon zij geen enkele beweging van elkander misten.

Van den grijzen renwagen was op de kade volstrekt niets te zien, hetgeen voor Raffles het bewijs was, dat Henderson bijtijds de vorige boot had kunnen halen.

De overtocht had zonder eenig ongeval plaats.

Sullivan en zijn jonge vrouw kregen Raffles noch Charles gedurende den geheelen overtocht te zien.

De beide vrienden maakten, dat zij tot de eersten behoorden, die te Calais aan boord gingen.

Het was drie uur in den nacht.

De sneltrein naar Parijs stond reeds gereed om de reizigers in ontvangst te nemen, die ook in den trein konden slapen en aldus den minst mogelijken tijd voor hunne zaken zouden verliezen.

Maar Raffles noch Charles dachten er aan, zich naar het station te begeven, vanwaar de trein over een kwartier zou vertrekken.

Zij liepen zoo snel zij konden, op ongeveer honderd meter van elkaar, naar een klein café aan de haven, op ongeveer tien minuten loopens van de aanlegplaats gelegen.

Daar stond de grijze renwagen met gedoofde lichten gereed.

Henderson leunde kalm tegen de motorcap, als was zulk een uitstapje voor hem volstrekt niets bijzonders.

Hij veranderde ook volstrekt niet van hou-

ding, toen hij den Hollandschen vischboer op zich zag aankomen en pas, toen Raffles het wachtwoord met hem gewisseld had, sloeg hij 'aan.

— Je hebt mij goed begrepen. Henderson, ik ben tevreden over je! zeide Raffles. Ontsteek de lichten en dan zoo snel de wagen maar mil loopen naar Parijs! Je kent immers den weg?

— Even goed als de Oxfordstreet, Mylord!

— Vooruit dan — daar komt mijnheer Brand al aan.

De lichten waren ontstoken, juist toen Charles naast Raffles in den renwagen had plaats genomen.

De kade was op dit late uur van den nacht en op deze plek zeer verlaten en alles was zoo vlug in zijn werk gegaan, dat er nauwelijks eenige seconden waren verlopen tusschen het oogenblik, waarop Raffles Henderson aansprak en dat, waarop de krachtige motor begon te trillen en de wagen zich in beweging stelde.

De rit naar Parijs begon!

Langs een omweg en zonder het station aan te doen, bereikte de wagen den breeden straatweg, die naar de hoofdstad van Frankrijk voerde.

Raffles had er op gerekend, dat de auto een uur ongeveer vóór den trein Parijs zou bereiken en Henderson beschaamde zijn verwachtingen niet!

Hij had het verschil zelfs tot vijf kwartier weten op te drijven!

Reeds was het dag geworden, toen de snelle wagen met verminderde snelheid de Rue La Fayette inreed.

Uit voorzorg hadden Raffles en Charles de Amerikaansche kap op den wagen gezet vóór zij Parijs binnenreden, teneinde niet noodeloos de aandacht te trekken.

De auto hield stil vóór een klein, nieuw en afgelegen huis achter het Gare du Nord gelegen, hetwelk Raffles onlangs had gekocht en als pied à terre bestemd had.

De wagen reed de koetspoort door en snel sprongen Charles en Raffles er uit, stegen de trap op, tot naar de eerste verdieping, waar Raffles een deur opende van een kamer, die slechts van de hoogst noodige meubelen voorzien was.

In een geheime, goed verborgen kast bevonden zich eenige stellen kleederen en pruiken, schmink, laarzen en wapens.

De beide vrienden begonnen zich zoo snel zij konden te vermommen.

Na een half uur zagen zij er uit als volbloed Italianen, levendige handelsreizigers, die gewend zijn om veel te reizen en de helft van hun leven tusschen de wielen door te

brengen.

Charles met zijn blauwe oogen, verbeeldde uit het Po-district te komen, terwijl Raffles beter geschikt was om als een bewoner van Napels door te gaan.

Zij vulden twee zoogenaamde monstertaschen met allerlei dingen, die zij voor hun onderneming noodig konden hebben en begaven zich weder naar beneden.

— Luister nu eens goed, Henderson! zoo richtte Raffles zich tot den chauffeur. Eenige naamdelen geleden hebben wij gezamenlijk den weg van Parijs naar Rome in een auto afgelegd! Zou je dien terug kunnen vinden?

— Dat spreekt van zelf, Mylord! Een weg, dien ik slechts eenmaal heb gereden, vergeet ik nooit meer!

— Zooveel te beter! Welnu, je gaat nu aanstonds Parijs weder uit en zorgt, dat je in alle groote steden ongeveer tegelijkertijd aankomt met den internationalen sneltrein! Hier heb je geld en een spoorweggids! Ik heb daarin de bladzijden en de uren van vertrek en aankomst duidelijk aangestreept!

— Een kind zou zich niet kunnen vergissen, Mylord! zeide Henderson, nadat hij een blik in het boekje had geworpen.

— Je blijft gedurende den tijd, dien de trein aan een of ander station moet vertoeven, zoo dicht mogelijk in de buurt van dat gebouw en geef je oogen goed den kost. Misschien zullen wij er wel anders uitzien dan nu, maar het wachtwoord zal ons dadelijk doen herkennen!

— Ik heb het begrepen, Mylord! En te Rome?

— Te Rome begeef je je, als er onderweg niets gebeurd is, naar het Hotel des Anglais, aan de Via Augusta! Zorg, dat je daar iets voor de aankomst van den trein bent!

Raffles monsterde het gelaat van Henderson nog even en zeide toen goedkeurend:

— Je knevel verandert je voldoende! Mijnheer Sullivan zal in geen geval den chauffeur van Lord Aberdeen in je herkennen. Ook de pruik is in orde! Ga nu maar op weg!

Henderson wilde wegrijden, toen Charles eenigszins verwonderd vroeg:

— Maar zeg eens, Edward — ben je er wel zeker van, dat Sullivan recht door naar Rome gaat en zich niet te Parijs ophoudt?

— Ja, Charles! Sullivan, zoowel als zijn jonge vrouw kennen Parijs door en door en hebben er weinig meer te bewonderen, daar-entegen is Rome geheel nieuw voor de jongelieden en bovendien is Sullivan er alles aan gelegen zoo spoedig mogelijk de Italiaansche hoofdstad te bereiken, teneinde zich van zijn delicate opdracht te kwijten!

— Dan is het wat anders! zeide Charles.

Dan wensch ik je goede reis, Henderson!

De chauffeur tikte aan zijn pet, bracht den wagen weder in beweging en het volgend oogenblik was deze uit het gezicht verdwenen.

Charles en Raffles evenwel riepen dadelijk een huur-auto aan en lieten zich naar het Oosterstation brengen, waar de trein naar Rome over twintig minuten zou vertrekken.

Zij kwamen nog juist bijtijds om te zien, hoe Sullivan en zijn jonge vrouw plaats namen in een der prachtig ingerichte wagens van dezen beroemden internationalen trein, die iederen dag honderden schatrijke Amerikanen, Italianen en Engelschen in verbijsterende vaart naar de heerlijke boorden van de Middellandsche Zee brengt!

Raffles en Charles stapten op hun beurt in, na zich van plaatsbiljetten te hebben voorzien.

Het afschuwelijke Italiaansch-Fransch van Raffles deed den man achter het loket glimlachen — waarvan op zijn beurt Charles weder veel plezier had, die wel wist, dat men zijn vriend niet zou wantrouwen.

Vijf minuten later stelde de trein, die uit ongeveer vijf D-wagens bestond, zich in beweging.

Charles en Raffles hadden zich in een tweede-klasse-coupé neergezet, waar zich op dat oogenblik toevallig niemand bevond.

— Wij treffen het, beste jongen! zeide Raffles glimlachend. Het seizoen is reeds beëindigd en de trein is zeer slecht bezet! Als ik mij niet stork vergis, zou de dienst reeds over een week op deze lijn aanzienlijk beperkt zijn. Aanstonds zullen wij eens gaan opnemen, waar het huwelijkspaartje zich bevindt!

De trein vermeerderde langzaam zijn vaart en spoedig was Parijs achter den rug.

Vier uren later was de stad Dyon bereikt, waar de trein eenige minuten oponthoud had. Vele reizigers stegen uit, teneinde zich wat te vertreden.

Onder hen bevonden zich ook Sullivan en zijn jonge vrouw.

Blijkbaar hadden beiden zich reeds geschikt in hun lot, en trachtten zij te vergeten, wat er in de feestzaal te Londen was voorgevallen.

Zij zagen er opgeruimd uit, en liepen gearmd langs den trein op en neder, zonder er het minste vermoeden van te hebben, dat twee paar scherpe oogen geen hunner bewegingen uit het oog verloren!

Spoedig zette de trein zich weder in beweging en stoomde in ijlen vaart op Lausanne af, even over de Zwitsersche grens gelegen.

Het was ongeveer half één in den namiddag, toen de luxe-trein stilstond in het station van deze heerlijk aan het meer van Genève gelegen, Zwitsersche stad.

Slechts vijf minuten oponthoud — en daarna ging het reeds weder verder, door het schoonste gedeelte van het Zwitsersche bergland, lang Vevey, Martigny en Brieg.

Het uur van de lunch was aangebroken.

De meeste reizigers begaven zich naar den spijswagen, vóór aan den trein, opdat de schokken zich zoo min mogelijk ouden doen gevoelen.

Maar Raffles en Charles bevonden zich niet onder deze reizigers!

Zij waren kalm in hun coupé gebleven, en gebruikten daar hun déjeuner uit een van die kartonnen doozen met een volslagen lunch, die men voor enkele francs aan de stations op deze lijn kan koopen.

Heel even, in de buurt van Villeneuve, waar de groote, prachtig onderhouden straatweg naar Milaan zeer dicht naast de spoorbaan liep, hadden zij een glimp kunnen opvangen van den grijzen renwagen — Henderson bleek op zijn post te zijn!

De coupé's waren bijna alle verlaten. Raffles en Charles waren weder alleen....

Een uur later stoomde de trein de Simplon-tunnel binnen.

En twintig minuten zou hij aldus rijden in een duisternis, die alleen door het zwakke licht in de gangen en de coupé's verhelderd werd.

Reeds waren te Brieg de Italiaansche conducteurs op den trein geklommen, daar deze bij het verlaten van de tunnel zich op Italiaansch grondgebied zou bevinden.

Sullivan en zijn jonge vrouw hadden hun coupé weder opgezocht, en sluimerden een weinig, toen de stem van een conducteur hen deed opschrikken, die in het Italiaansch hui reisbiljetten verzocht.

Sullivan sloeg zijn reisjas open om het biljet uit zijn portefeuille te nemen.

Op hetzelfde oogenblik trad er een tweede conducteur binnen, die de deur naar de gang zorgvuldig sloot en bij de noodrem postvatte....

De kniptang, welke hij in de hand hield, was al van bijzonder maaksel — hij geleek buitengewoon veel op een revolver van eerbiedwaardigen omvang!

Sullivan wilde opstaan, bleek en met opeengeknepen lippen.

Maar de eerst binnengekomen conducteur drukte hem met een snelle beweging weder op de bank neder.

Ook in zijn hand schitterde nu een groote revolver.

— Dit is uw kaartje — nu mag ik u zeker wel verzoeken om de kleine, zwarte portefeuille, waarin gij het geld voor de Romeinsche recherche bewaart! klonk zijn rustige stem. Maak een weinig voort, als ik u verzoeken mag, want de tijd dringt!

Bleek van woede stak Sullivan aarzelend de hand in zijn binnenzak.

Enige seconden later viel een kleine Browning met een kletterend geluid op den vloer — de conducteur had Sullivan het wapen met een harden tik van zijn revolver uit de hand geslagen! Hij schopte de Browning met den voet buiten het bereik van Sullivan en herhaalde ongeduldig:

— Een weinig spoed, als gij zelf niet de gevolgen van uw langzaamheid wilt dragen. Wacht — ik zal u wel even helpen!

Snel als de bliksem verdween zijn linkerhand in den binnenzak van de reisjas. Toen hij haar weder terugtrok, hield hij een kleine, zwarte portefeuille tusschen de vingers. Hij doorzocht snel den inhoud en bromde tevreden:

— Alles is compleet! zeide hij. En nu het geheime document! Neen — tracht geen tegenstand te bieden — het zou u kunnen berouwen! Ik versta op dit punt geen gekheid! Een grapje op een bruiloftsmaal is heel wat anders!

Sullivan stiet een gebrul van woede uit!

— John Raffles! schreeuwde hij. Gij zijt het dus weder!

— Om u te dienen! antwoordde Raffles met een hoffelijke buiging, maar zonder dat de revolver van haar gevaarlijke richting afweek.

Raffles liet het geheime document in zijn zak glijden en wenkte Charles om naderbij te komen.

— Het spijt mij meer dan ik u zeggen kan, mijn waarde heer Sullivan, maar ik ben tot mijn leedwezen gedwongen u te beletten dadelijk alarm te maken, nadat ik u verlaten heb.

Op hetzelfde oogenblik trad hij op de jonge vrouw van den inspecteur toe.

— Wees zoo goed uw bevallige handjes omhoog te steken, mevrouw Sullivan! gelastte Raffles beleefd, maar op een toon, die geen tegenspraak duldde.

Langzaam gingen de handen van de jonge vrouw de hoogte in en het volgende oogenblik had Raffles ze behendig in een paar sterke boeien gesloten.

Daarop haalde hij een dik touw van onder zijn uniform te voorschijn en bevestigde de ellebogen van de jonge vrouw achter haar rug, waarbij hij met groote zorgvuldigheid vermeed haar pijn te doen.

Charles had Sullivan een dergelijke behandeling laten ondergaan, maar het moet erkend, dat hij daarbij een weinig hardhandiger te werk ging.

Nadat het jonge echtpaar machteloos was gemaakt, gingen Raffles en Charles er toe over, hun slachtoffers te knevelen.

Een eind touw, dat hun geboeide handen aan den ijzeren staaf van het bagagenet verbond, belette hun de noodrem te bereiken, althans in de eerste minuten.

Dit alles had geen vijf minuten geduurd.

Binnen vijf minuten zou de trein het station Dome d'Ossola bereiken.

Raffles en Charles trokken snel hun uniformjas uit, draaide deze binnenste buiten en toen zij het kleedingstuk weder hadden aangetrokken en de revers hadden neergeslagen, geleken zij weer volkomen op de beide handelsreizigers, die te Parijs in den trein waren gestapt.

Raffles raadpleegde zijn horloge en zeide, terwijl hij zich tot de beide gevangenen wendde, die hem met een blik van machteloze woede aanzagen:

— Over enkele minuten houdt de trein in het station stil. Reeds mindert hij zijn vaart. Wij behoeven u niet te zeggen, dat wij thans voornemens zijn, ons in allerijl in veiligheid te brengen. Vermoedelijk zal het wel eenige minuten duren, alvorens gij weder in het vrije bezit van uw ledematen en uw stem zijt. Die minuten zullen voor ons voldoende zijn om ons in veiligheid te brengen! Wellicht zien wij elkander te Rome terug! Mocht dit echter niet het geval zijn, dan hoop ik niettemin, dat gij er u goed zult vermaken. Gij zult moeten erkennen, dat ik u als een gentleman behandeld heb. Ik heb u geen pence van uw eigen reisgeld afgenomen, ofschoon ik daartoe zeer goed in staat kon zijn geweest. En nu, mijnheer en mevrouw Sullivan, tot wederziens, onder voor u gelukkiger omstandigheden.

Hij zwaaide bevallig met zijn hoed, want de uniformpet was reeds in een zijner zakken verdwenen en verliet de coupé, door Charles gevolgd.

Het bleek, dat de meeste reizigers nog altijd in de eetzaal waren.

De coupé's waren slechts zeer schaars bezet.

De trein reed reeds aanzienlijk veel langzamer en op ongeveer vijfhonderd meter afstand waren de eerste gebouwen van het station te zien.

Zonder zich te bedenken, opende Raffles het porteur, en ging op de treeplank staan. Charles volgde zijn voorbeeld.

Zij sloten het portier weder en sprongen

bijna tegelijkertijd van den trein.

De gang was thans reeds zoozeer vertraagd, dat zij er zonder eenig ongeval afkwamen en onmiddellijk, vlug als herten, dwars over het spoor naar een heg vlogen, welke den breeden straatweg naar Milaan van de spoorbaan scheidde.

Met een lichten sprong wipten zij over de heg, nog vóór de trein in het station geheel en al stilstond.

Raffles wierp een snellen blik om zich heen.

Op een honderd meters voor hen uit reed langzaam de grijze renwagen.

Raffles bracht de wijsvingers van beide handen in den mond en liet een schel, doordringend gefluit hooren.

Bijna op hetzelfde oogenblik stond de auto stil.

Raffles en Charles ijlden er op toe en sprongen over de lage kap heen in de auto.

Henderson had slechts even het hoofd omgewend.

Hij had het fluitsein dadelijk gehoord en er de beteekenis van begrepen.

— Nu, maar snel vooruit, Henderson! riep Raffles hem op gedempten toon toe. Je kent immers den weg naar Milaan?

— Voortreffelijk, Mylord!

— Hoe lang denk je er over te doen?

— Hoogstens drie uur, Mylord!

— Vooruit dan! Op weg!

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen.
Vraagt voorwaarden in den Sigaren-
winkel of bij den fabrikant.

HOOFDSTUK VI.

EEN STOUT STUKJE.

Met vervaarlijke snelheid reed de renwagen over den prachtigen, breeden weg, die bergafwaarts naar de Lombardische laagvlakte leidt.

Met een zucht van verlichting liet Raffles zich achterover in de kussens vallen.

— Dat is gelukkig goed afgelopen! zeide hij.

— Inderdaad! Maar laat ons erkennen, dat het geluk ons gunstig is geweest! zeide Charles. Wanneer bijvoorbeeld iemand zich in de coupé vergist had en bij ons binnen getreden was!

— Dan zou dat een bewijs zijn geweest, beste Charles, dat je niet goed had opgelet! viel Raffles hem kalm in de rede.

— Maar wij hadden als conducteurs gesnapt kunnen worden! ging Charles door.

— Ja, mijn waarde! hernam Raffles eenigszins ongeduldig. Ook de trein had kunnen ontsporen; er hadden onder iedere bank twee detectives kunnen liggen; mevrouw Sullivan had eenige brilslangen op ons af kunnen sturen en meer van dergelijke aardigheden hadden zich kunnen voordoen! En ik voeg er aan toe, dat het zeer gelukkig is, want anders

zou ik met den besten wil van de wereld niet kunnen inzien, waarom ik mijn beroep eigenlijk blijf uitoefenen.

Raffles stak de hand in zijn binnonzak en haalde er de zwarte portefeuille uit.

Hij opende haar en telde vluchtig de bankbiljetten na.

— Het bedrag is er! mompelde hij. Ik ben blij, dat wij het pas gehuwde paar zoo goed gekneveld hebben, want nu is het onmogelijk, dat men hen zelf van de verduistering verdenkt, hetgeen mij zeer zou hebben gespeten.

— En het geheime document? Hoe staat het daarmee? vroeg Charles.

Weder stak Raffles de hand in den zak en haalde er nu de groote, gele verzegelde enveloppe uit.

Hij draaide haar om en om, als besluiteloos wat te doen.

— Ik heb hier niet de noodige toestellen om dezen brief zoo te openen, dat men het niet merkt! zeide Raffles. Maar dat betekent niets — dat kunnen wij te Rome nog altijd doen.

Hij liet de beide enveloppen weder in zijn zak glijden, die hij zorgvuldig toeknoopte.

— Maar zeg eens! riep Charles plotseling uit, zou men op het station van Dome d'Ossola niet aanstonds den toestand ontdekt hebben, waarin Sullivan en zijn vrouw zich bevinden?

— Dat is wel waarschijnlijk! zeide Raffles kalm. Er zijn daar natuurlijk reizigers in den trein gekomen. In ieder geval moeten we er op rekenen!

— Maar dat kan nauwelijks tien minuten geleden zijn!

— Welnu? Wat zou dat? hernam Raffles verbaasd. Je gelooft toch wel, dat onze auto sneller loopt dan de trein?

— Ongetwijfeld — maar er bestaat iets, dat nog veel sneller is dan onze wagen!

— Ik weet, wat je zeggen wil — je bedoelt de telegraaf!

— Juist! We mogen er dan ook wel op rekenen, dat wij langs den geheelen weg op onze hoede zullen moeten zijn.

— Welnu, dan zullen wij op onze hoede zijn!

— Wij zullen als het ware de hand aan de kolf van onze revolver geslagen moeten houden.

— Ik kan niet inzien, wat daartegen is!

— Wij zullen ons niet veilig kunnen achten, vóór wij Rome goed en wel bereikt hebben

— Dat is misschien een weinig overdreven! hernam Raffles steeds even bedaard. Maar in ieder geval zal ik Henderson mijn orders geven.

Hij boog zich voorover en riep Henderson iets in het oor.

De chauffeur knikte, ten bewijze, dat hij het bevel had verstaan.

Intusschen snelde de auto met verbazingwekkende snelheid over den breeden straatweg, die over Palanza, Orrona en Legnano naar Milaan voert.

In sommige van de dorpen en stadjes, die zij doorsuisden, was het maar al te duidelijk merkbaar, dat de autoriteiten reeds in kennis waren gesteld met hetgeen er in de luxe-trein was voorgevallen.

Zelfs had Charles er in de buurt van Legnano een eed op willen doen, dat hij een paar geweerkogels langs zijn ooren had hooren fluiten, blijkbaar afkomstig uit de buksen van eenige carabinieri, die hij in schijnbaar onverschillige houding ter zijde van den weg had zien staan.

In een ander dorp hadden zich twee agenten luid schreeuwend en met de armen zwaaiend, midden op den dorpsweg opgesteld, blijkbaar met het doel, om den chauffeur te dwingen zijn auto tot staan te brengen.

Maar Henderson had zijn bevelen ontvangen.

Hij stoorde zich in het minst niet aan het geschreeuw der „macaroni-eters", zooals hij ze oneerbiedig noemde, en versnelde nog slechts den gang van den renwagen, zoodat de ordebewaarders, wilden zij niet aan kleine stukjes gereden worden, wel genoodzaakt waren te elfder ure hun heil te zoeken in een overhaaste vlucht.

Even vóór de auto Milaan zou binnenrijden, gebeurde er iets, dat Charles eenige angstige oogenblikken deed doorleven.

Hij hield den blik onafgebroken vóór zich uit gericht en zag op nauwelijks vijftig meters vóór zich uit iets in het zonlicht glinsteren, dat hem met een schreeuw van schrik deed uitroepen:

— Om Gods wil! Er is een stalen draad dwars over den weg gespannen!

De jonge man had den arm van Raffles gegrepen en schudde zijn vriend heftig heen en weer.

Daar deze zich echter het gevaar niet bewust scheen te zijn, zoo boog Charles zich voorover en greep Henderson bij den schouder

— Houdt op; gilde hij. Rem dan toch! Aanstonds zal het te laat zijn!

Maar wel verre van den gang van den wagen te verminderen, dreef Henderson dien nog meer op.

Tegelijkertijd liet Charles zich weer achterover in de kussens vallen.

Binnen enkele seconden zou alles geschied zijn!

De wagen zou tegen den draad oprijden, die op ongeveer tachtig centimeter boven den grond was gespannen en onherroepelijk te pletter slaan.

En met deze vaart van bijna honderd twintig kilometer in het uur, zouden de drie inzittenden stellig gedood worden.

Nauwelijks had Charles dit nog goed overdacht, of er liet zich een sissend, scheurend geluid hooren, onmiddellijk daarop gevolgd door een soort knap, alsof er een geweldig dikke violsnaar sprong.

Nu pas waagde Charles het, zijn hoofd weder op te heffen.

Hij keek Raffles verbaasd aan.

— Wat was dat? vroeg hij.

— Dat was eenvoudig de toepassing van een uitvinding, waarvan ik echter de eer niet voor mijzelf mag opeischen! antwoordde Raffles glimlachend. Eenigen tijd geleden heb ik dezen wagen door Henderson laten voorzien van een soort stalen ploegijzer, dat de chauffeur met een enkele handbeweging in den vereischten stand kan brengen. De oppervlakte is van zeer fijne zaagtandjes voorzien en zelfs de dikste staaldraad is er niet tegen bestand als hij met groote snelheid over het kromme stalen ploegijzer wordt gedrukt! Je hebt het trouwens zoeven zelf kunnen zien!

— En — hapert dat mechaniek nooit? vroeg Charles.

— Nooit! Tenminste als de draad wordt aangebracht op een hoogte, die varieert tusschen twee decimeter en anderhalven meter van den grond.

— Nu, ik wil je wel bekennen, dat ik een paar zeer onaangename oogenblikken heb doorgebracht! zeide Charles, die nog niet van den schrik was bekomen.

— Neem het mij niet kwalijk, beste jongen! En toch zijn dergelijke dingen goed om je zenuwen te stalen!

Vijf minuten later reed de auto langs een kleinen omweg Milaan binnen.

In deze groote stad behoefden zij voor het eerst niet bang te zijn voor ontdekking.

Het aantal auto's van allerlei soort was er legio.

Wel nam nu en dan een politie-agent, die blijkbaar reeds op de hoogte was van het voorgevallene, den wagen scherp op, maar deze reed zóó snel, dat de ordebewaarders volstrekt geen tijd hadden om een onderzoek in te stellen.

Milaan was spoedig doorgereden en Charles had tot zijn groot leedwezen zelfs geen tijd gehad, de heerlijke kathedraal, een der

schoonste kerken ter wereld, wat nauwkeuriger te bezichtigen.

In een voorstad van Milaan werd de benzinevoorraad aangevuld, de wielen werden eens duchtig nagezien en in onverminderde vaart ging het langs Piacenza, Parma en Modena naar Vergato, gelegen tusschen de Voorloopers van de Etruskische Alpen.

Van hier begon de straatweg vrij aanzienlijk te stijgen, want hij moest thans over het genoemde gebergte heen klimmen, ten einde aan gene zijde van den kam Florence te kunnen bereiken.

Maar de krachtigde renwagen was voor geen klein gerucht vervaard.

Zijn geweldige motor deed hem met onverminderde snelheid hellingen beklimmen, welke de trein slechts in een langzaam tempo en getrokken door een tweede locomotief, kon overwinnen.

Het was zes uur in den middag, toen de hoofdstad van Toskana werd bereikt.

Het bleek den reizigers, dat hier ongeveer een halve compagnie carabinieri tot hun ontvangst stond opgesteld.

Maar gelukkig werd het gevaar tijdig ontdekt!

Raffles, die er alle wegen en zijwegen uitmuntend kende, nam het stuurwiel van Henderson over en bracht den wagen langs een kleinen omweg naar Florence.

Nu daalde de weg opnieuw.

Siena werd om zeven uur bereikt.

Arcidosso om acht, Viterbo om half tien in den avond, en het sloeg juist middernacht, toen de wagen door de verrukkelijke Romeinsche Campagna reed.

Het was een overschoone herfstavond en Raffles had Henderson bevel gegeven iets langzamer te rijden, zoodat Charles ten volle kon genieten van het verrukkelijke schouwspel, hetwelk dit onvergelykelijk landschap des avonds bij volle maan oplevert.

Dicht bij het Coliseum hield de auto stil.

Het was zeer stil om de reizigers heen.

In vorstelijke pracht lag de eenzame Campagna aan hun voeten.

Zwijgend bewonderden de vrienden gedurende eenigen tijd het overschoone schouwspel.

Toen zeide Raffles zachtjes, nog geheel onder den indruk:

— Nu moeten wij op onze veiligheid bedacht zijn! Hier kon het wel eens gevaarlijk worden!

— Wat zullen wij doen?

— Ten eerste ons uiterlijk snel veranderen! Wij zijn nu Amerikaansche toeristen, je zult al het noodige vinden in de reiskoffers, die achterop de auto zijn vastgemaakt. Voor

de veiligheid zullen wij daar alles uitwerpen, wat ons zou kunnen compromitteeren, want door de douanen zal ditmaal de auto stellig grondig onderzocht worden.

Terwijl beide vrienden snel het valies openden en er een paar gemakkelijke naar Amerikaanschen snit vervaardigde reiscostuums uithaalden, beval Raffles aan Henderson :

— Verander de kleur van den wagen, Henderson !

De chauffeur tastte met de linkerhand naar een kleinen, uitstekenden knop onder zijn zetel en trok er aan.

Langzaam, met een zacht knarsend geluid zonken alle grijze paneelen van den wagen tusschen onzichtbare sponningen weg.

En nu kwam een fraaie, donkerrood gelakte oppervlakte te voorschijn !

Het mechaniek van deze kleurverandering was zoo voortreffelijk gemaakt, dat het voor een oningewijde onmogelijk was, te ontdekken, dat de wagen losse paneelen bezat.

De grijze kleur was nu in een schitterend roode veranderd.

De weinige pruiken die zich nu nog in de tasch bevonden werden in een vrij diep ravijn geworpen, dat zich naast den weg bevond, evenals alle kleedingstukken die argwaan zouden kunnen geven.

Raffles overtuigde zich, dat hij de kostbare stukken, welke hij zooeven genomen had, veilig in zijn binnenzak had, en daarop stegen de beide vrienden in de auto.

Met een matige vaart reden zij langs een grooten omweg Rome aan de zuidzijde binnen.

Raffles nam deze krijgslist te baat, omdat hij zeer wel begreep, dat de politie allereerst zou verwachten, de vluchtelingen aan de noordzijde der stad te zien binnenrijden.

De douane aan de poort was echter waakzaam en onderzocht de auto tamelijk nauwkeurig, terwijl de gewaande Amerikanen, ieder zwijgend op hun pijp zuigend, kalm en geduldig het einde van het onderzoek afwachtten.

De douane-beambten vonden echter niets verdachts en de auto mocht passeeren. Raffles had zelf achter het stuurwiel plaats genomen en bracht den wagen naar het Hotel des Anglais, het grootste en rijkste van Rome.

De nachtportier kwam toesnellen en hield eerbiedig het portier van de auto open, toch had hij, zooals Raffles zeer goed had opgemerkt, van te voren een snellen en onderzoekenden blik op den renwagen geworpen.

Blijkbaar was reeds aan alle groote hotels

in de voornaamste steden van Italië telegrafisch last gegeven om goed uit te zien naar de kleine grijze ren-auto.

Maar de kleur scheen den braven man onmiddellijk gerust te stellen.

Met een echt Amerikaansch accent, wendde Raffles zich tot den chauffeur met het bevel de auto naar de garage te rijden.

Daarop moesten zij hun namen in het vreemdelingenregister schrijven en vervolgens werden hun twee kamers op de eerste verdieping aangewezen, naast elkander gelegen en met een tusschendeur met elkander verbonden.

Raffles en Charles verfrischten zich na de zeer vermoeiende reis en begaven zich toen naar de prachtige eetzaal, waar reeds het kleine souper stond aangericht, hetwelk zij hadden besteld.

Het was reeds bij half drie en de zaal was zoo goed als verlaten.

Slechts een paar slaperige kellners stonden aan het buffet geleund.

— Vergis ik mij, of zijn wij veel eerder dan de trein aangekomen ! vroeg Charles fluisterend.

— Minstens drie volle uren eerder ! antwoordde Raffles niet zonder trots.

— Als ik mij niet vergis zou Sullivan hier ook zijn intrek nemen ?

— Ja, daarvan was sprake op het huwelijksfeest !

— Maar zullen zij bij hun plan blijven ?

— Dat kan ik je niet zeggen — maar ik verwacht het wel — en ik hoop het ook !

— Je hoopt het ? herhaalde Charles verbaasd. Wij hebben dus nog niet met hem afgerekend ?

— Zeker niet ! Dat geld is bijzaak, maar er blijft nog de grap met het geheime document. Als ik mij niet vergis, zijn Sullivan en zijn jonge vrouw uitgenoodigd op een kleine intieme partij, die reeds morgenavond gegeven wordt ten huize van den chef der Romeinsche politie. Daar zou hem het document en het geld overhandigd worden.

— Welnu ?

— Welnu — ik stel er prijs op, dat Sullivan deze partij niet zal bezoeken !

— Maar dan zal men achterdocht koesteren. Men zal hem toch aanstonds missen ?

— Dat geloof ik niet — want er zal wel een Sullivan komen — als is het dan niet de echte !

Charles keek zijn vriend even zwijgend aan en barstte toen in zulk een luid gelach uit, dat de half slapende kellners bij het buffet plotseling uit hun dommeling opschrikten en allen tegelijk haastig kwamen aanloopen.

Nadat zij zich weder hadden teruggetrokken, vroeg Charles op zachten toon:

— Ik begrijp je — maar als jij de rol van Sullivan vervult... wie moet dan die van zijn jonge vrouw op zich nemen?

Raffles keek Charles met ondeugenden blik in zijn oogen aan, toen hij antwoordde:

— Dat zal jij moeten doen, beste jongen! Charles slaakte een kreet van teleurstelling.

— Het is dus mijn lotsbestemming om altijd maar voor vrouw te fungeeren? vroeg hij.

— Je overdrijft een beetje, mijn waarde: Ik geloof, dat ik je in den laatsten tijd niet al te zeer heb lastig gevallen!

— Dat moet ik erkennen! hernam Charles. Je hebt het in den laatsten tijd niet al te bont met mij gemaakt. Maar zou men hier te Rome Sullivan en zijn jonge vrouw niet van aangezicht kennen?

— Dat is al zeer onwaarschijnlijk. De vrouw zeker niet! En wat Sullivan betreft, niets belet mij om het uiterlijk van Sullivan zoo goed mogelijk na te maken!

— Het feest is morgenavond, zeg je?

— Juist!

— Maar mijn hemel, dan hebben Sullivan en zijn vrouw nog een geheel dag voor zich om naar Rome te komen! riep Charles uit. Zij zullen onze plannen in de war sturen.

— Daar behoeft je niet bang voor te zijn, Charles! hernam Raffles. Zij moeten namelijk hier komen logeeren.

— En wat ben je dan van plan?

— Wel, dat is nogal eenvoudig! Wij zullen de tragie-comedie van den trein nogmaals op grootere schaal herhalen!

De jonge man schudde het hoofd.

— Dat is een zeer gevaarlijke onderneming, Edward, zeide hij fluisterend.

— Dat erken ik, en daarom moet zij slagen! hernam Raffles bedaard, terwijl hij achterover in zijn stoel leunde en een sigaret opstak.

Daarop raadpleegde hij zijn horloge en zeide:

— De laatste nachttrein van Orvieto komt over een half uur aan! Wij hebben dus geen tijd meer te verliezen.

De beide mannen stonden op, betraden de vestibule en verlieten het hotel.

Op het trottoir liep Henderson met de handen op den rug heen en weder, kalm een sigaret rookende.

Raffles trad op hem toe en had een kort op fluisterenden toon gevoerd gesprek met hem.

Het volgende oogenblik verdween de chauffeur in de richting van de garage.

Charles en Raffles begaven zich naar hun

kamer en luisterden nu met de grootste aandacht naar wat er in het hotel voorviel.

Het was bijna half vijf in den nacht, toen er een auto voor het Hotel des Anglais stilhield.

Het was nu zoo stil buiten, dat de beide mannen duidelijk ieder gerucht konden onderscheiden.

Zij hoorden hoe een paar koffers werden afgeladen en in de vestibule werden getrokken.

Vervolgens kwamen snelle voetstappen, waarschijnlijk van een piccolo of een kellner, die een valies droeg de trap op.

Raffles en Charles spitsten hun ooren.

Er verscheen een glans van zegepraal in de oogen van den Grooten Onbekende, toen hij bemerkte, dat de stappen ophielden op dezelfde verdieping, waar de beide vrienden hun kamer hadden.

Hij trad zoo dicht mogelijk, onhoorbaar loopend op de deur toe en luisterde aandachtig.

De kellner stond stil en wisselde op gedempten toon eenige woorden met een der reizigers, die blijkbaar pas was aangekomen.

En hoe zeer deze ook trachtte eveneens zijn stem te dempen, zoo herkende Raffles toch aanstonds het donkere geluid van den inspecteur van Scotland Yard.

Toen gingen de voetstappen verder.

Er werd een deur geopend en de reizigers traden de logeerkamer binnen, welke de kellner hen had aangewezen.

Het volgende oogenblik viel de deur in het slot, de schreden van den kellner verwijderden zich snel en toen werd alles in het groote hotel doodstil.

Gasten zouden er zeker in de eerste uren niet meer komen.

Niet zoodra waren de schreden van den kellner weggestorven of Raffles opende behoedzaam de deur.

Sluipend als een kat ging hij de gang in.

Charles die op den drempel was blijven staan, zag hoe zijn vriend voor iedere deur stilstond en zich bukte om onder de deurreet te kijken.

Bij de derde deur bleef hij iets langer stilstaan, keerde toen haastig op zijn schreden terug en fluisterde tot Charles die in de kamer was teruggetreden:

— Het is No. 83, drie kamers van de onze. Kom wij moeten ons haasten, want anders wordt het dag en zou het plan mislukken.

De beide mannen traden snel naar een geopend valiesje, namen er eenige voorwerpen uit, sloopen op de gang waar slechts een enkel klein electrisch lampje brandde, en stonden stil voor de deur van kamer 83.

Raffles wierp een blik door het sleutelgat en een ondeugende glimlach verscheen om zijn lippen.

Hij wendde zich naar Charles om en fluis-terde bijna onhoorbaar :

— Ik geloof dat het de hoogste tijd is, dat wij de beide geliefden in hun aangenaam onderhoud storen.

— Is de deur niet gesloten ? vroeg Charles.

— Ik zie tenminste nergens een grendel voorgeschoven en ik ben er zeker van, dat de sleutel niet in het slot is omgedraaid, dat kan onze vriend Sullivan in zijn haast vergeten hebben.

Op hetzelfde oogenblik legde hij de hand op de kruk van de deur.

Charles en Raffles traden het vertrek binnen !

HOOFDSTUK VII.

EEN SLUWE SPIONNE.

Het is onmogelijk de verbazing en den schrik te beschrijven van het jong gehuwde paar, hetwelk zich zoo plotseling overvallen zag.

Sullivan en zijn jonge vrouw vormden op dit oogenblik een volmaakte copie van het beroemde schilderij „Eindelijk alleen.”

De jonge vrouw maakte zich onmiddellijk los uit de armen die haar omkneld hielden en Sullivan uitte een kreet van woede.

Want ofschoon Charles en Raffles zich nogmaals goed vermomd hadden, zoo begreep de jonge inspecteur aanstonds, dat hij met zijn doodsvijanden te doen had.

Hij wierp een woesten blik om zich heen, blijkbaar om een wapen te zoeken.

Maar waarschijnlijk zaten de revolvers in de zakken van hun mantels.

De stem van Raffles klonk ijskoud, toen hij zeide, en daarbij den loop van een groote revolver op het gelaat van Sullivan richtte :

— Mijn waarde heer Sullivan — ik hoop dat u dit een lesje zal zijn, om voortaan zelfs in de meest romantische omstandigheden nooit de voorzichtigheid uit het oog te verliezen. Wanneer gij de deur behoorlijk op slot gedraaid had, zou ik mijn voornemen waarschijnlijk niet zoo gemakkelijk tot een goed einde hebben kunnen brengen. — ofschoon ik meen te mogen zeggen dat ik toch wel geslaagd zou zijn. Mijnheer James — zoo wendde hij zich tot Charles, zou ik u mogen verzoeken deze dame met uw revolver in bedwang te houden ? Ik ken haar, en ik weet dat zij in moed en behendigheid in den waren zin des woords, het beter ik van onzen vriend Sullivan is.

— Wat zijt gij voornemens, John Raffles ? vroeg Sullivan en het geluid kwam sissend over zijn lippen. Wilt gij ons vermoorden ?

— Ik denk er niet aan, mijnheer Sullivan ! hernam Raffles op koelen toon. Uw dood zou mij op het oogenblik van niet het minste nut zijn !

— Dus een gemeene berooving ? Vroeg Sullivan op minachtenden toon.

— Ook daarin vergist gij u, mijn waarde heer ! hernam Raffles steeds even koel. Het geld dat ik u heb ontnomen was tenslotte niet eens uw eigendom, en voor mij maar bijzaak, daar voel ik dan ook niet de minste wroeging over. Maar ik weet ook te goed dat het salaris van een inspecteur van politie er niet naar is, om hem daarvan nog te mogen afnemen.

— Maar wat wilt gij dan ? vroeg Sullivan, terwijl zijn blik opnieuw naar zijn mantel afdwaalde, die over een stoel was gehangen.

— Dat zult gij aanstonds zien, mijnheer ! zeide Raffles.

Terwijl hij dit zeide, deed hij een paar stappen naar Sullivan toe, en het volgende oogenblik gevoelde deze een vochtigen doek op zijn mond drukken. Hij trachtte een paar stappen terug te doen en zijn adem in te houden, maar binnen een onderdeel van een seconde was hij geheel machteloos.

De doek bevatte een stof, door Raffles samengesteld en van zulk een bedwelmende, kracht, dat zij chloroform geheel in de schaduw stelde.

Als een os, die door den hamer van den slager getroffen wordt, viel Sullivan neder.

Met een kreet wilde zijn jonge gade naar hem toesnellen.

Met een bliksemel gebaar strekte Raffles de hand met den doek naar haar uit en op haar beurt viel zij als door den bliksem getroffen dwars over het lichaam van haar echtgenoot.

Nauwelijks vijf minuten waren er verlopen, sedert Raffles en Charles het vertrek waren binnengetreten.

Zij openden de deur weder, wierpen een blik op de gang, overtuigden zich dat deze geheel verlaten was en sleepten snel de lichamen der beide bewustelooze menschen naar hun eigen kamer.

Vervolgens deden zij de deur van kamer 83 zorgvuldig op slot en staken den sleutel bij zich.

Maar niet dan nadat Raffles zich voorzien had van de noodige legitimatie-papieren, welke hij uit de goed met geld voorziene portefeuille van den jongen inspecteur nam.

Zoodra zij weder in hun vertrek waren teruggekeerd, vroeg Charles :

— Zouden zij lang bewusteloos blijven ?

— Minstens een vol etmaal !

— Zouden zij uit zich zelf weer bijkomen ?

— Ja !

— Is je middel gevaarloos ?

— Het is volmaakt onschadelijk !

— Dan ben ik gerust, want ik zou niet gaarne willen, dat onze grap te ver ging.

Raffles was intusschen naar een der ramen gegaan, die uitkwamen op eenige voeten boven een plat dak, behoorend bij de garage van het hotel.

Deze garage kwam met breede vleugel-deuren uit op een zijstraat.

Heinde en ver was niemand te zien.

Raffles en Charles kleedden zich spoedig weder aan en daarop liet de Groote Onbekende Sullivan en zijn jonge vrouw een voor een uit het raam op het platte dak van de garage glijden.

Juist weerklonk het zachte gekweel van een nachtegaal door de nachtelijke stilte.

— Henderson is op zijn post ! fluisterde Raffles. Voortgemaakt, Charles.

De beide vrienden klommen op hun beurt uit het raam.

Zij trokken de bewusteloozen over het platte dak naar den rand daarvan, die zich op ongeveer drie meter boven den grond bevond.

Raffles boog zich voorover.

Op eenigen afstand stond een groote, onbeweeglijke gedaante, dicht tegen den muur gedrongen.

Een paar meters verder waren de onduidelijke omtrekken van een kleine, laag op de wielen rustende auto te zien.

De gedaante kwam snel naderbij.

Het was Henderson, de chauffeur.

— Opgelet, Henderson ! fluisterde Raffles.

Hij greep Sullivan onder de armen en liet hem, bijgestaan door Charles voorzichtig omlaag zakken.

Henderson had de armen omhoog gestoken en ving het lichaam in zijn ijzersterke armen op.

Nu was de jonge vrouw aan de beurt en binnen weinige oogenblikken waren allen naast de groote deur van de garage in de stille zijstraat verzameld, zonder dat iemand iets ontdekt had.

Snel werden de beide bewusteloozen naar de auto gedragen.

Raffles nam zelf achter het stuurwiel plaats, terwijl Charles naast hem ging zitten en Henderson zich bij Sullivan en diens jonge vrouw voegde, die in een zwaren slaap verzonken schenen te zijn.

Dadelijk stelde de auto zich in beweging.

Door de stille straten van Rome ging het snel naar een tamelijk afgelegen wijk, waar de huizen op verren afstand uit elkaar waren gelegen.

Voor een dezer huizen, dat blijkbaar onbewoond was, hield de auto stil.

— Wat dunk je ervan, Charles ? vroeg Raffles glimlachend. Is dit geen goede plek ?

Charles bekeek het huis en zeide :

— Het is geloof ik nog niet eens geheel en al voltooid !

— Juist ! Wij zijn er vanmiddag langs gereden en toen bedacht ik dadelijk, dat het ons van nut zou kunnen zijn.

— Maar zoodra de werklieden terugkeeren zullen zij immers Sullivan en zijn vrouw vinden ? merkte de jonge man op.

— Daar zou inderdaad vrees voor kunnen bestaan, als het morgen geen Zondag was ! zeide Raffles. Kom — Spoedig aan het werk.

Hij sprong uit de auto, die gedeeltelijk uit het gezicht onttrokken was door de zware kastanjeboomen aan den weg, ging een kleinen voortuin door en had met behulp van zijn loopers de voordeur binnen enkele seconden geopend.

Spoedig waren de jonge inspecteur en de detective naar binnen gedragen en neergelegd op den vloer van een vertrek op de tweede verdieping.

Raffles wierp een blik op de beide rustig ademhalende menschen aan zijn voet en zeide toen :

— Zij zullen geen enkel nadeelig gevolg van deze bewusteloosheid ondervinden. Zoodra zij wakker worden kunnen zij zich, als zij willen tot de Romeinsche politie wenden, — maar dan zal het wel te laat zijn !

Op de zelfde wijze, als zij gekomen waren, reden de drie mannen weder terug.

Met behulp van een korte stalen ladder, die op den bodem van de auto verborgen kon worden, klommen zij op het dak van de garage en van daar weder in hun kamer, terwijl Henderson met de auto wegreed.

Raffles en Charles overtuigden zich, dat alles nog in denzelfden staat was in hun kamer, als toen zij deze verlieten en sloopen toen over de gang naar kamer No. 83, sloten de deur af en genoten toen een verkwikkende nachtrust.

Het was bijna tien uur op den morgen van den volgenden dag toen er bescheiden op de deur werd geklopt van kamer 83.

— Wat is er ? klonk een stem van binnen.

— Mijnheer Sullivan, het is reeds tien uur ! Wij zouden u nog wel hebben laten rusten, maar er is in het hotel iets gebeurd, waaromtrent wij gaarne uw oordeel zouden willen vernemen.

— Wat is er dan ?

— Twee kamers van de uwe verwijderd zijn een paar reizigers, die zeer laat in den nacht zijn aangekomen, op onverklaarbare wijze verdwenen.

— Ik zal wel eens zien wat het is ! klonk een tamelijk brommende stem.

Een half uur verstreek.

Toen traden Sullivan en zijn vrouw in alle statie uit hun vertrek en begaven zich naar de eetzaal.

Het was verbluffend om te zien met welk een gemak en gratie Charles Brand zich bewoog in het sierlijk wandeltoilet, dat hij in een der koffers van mevrouw Sullivan had gevonden !

Het geluk was den beiden vrienden in zooverre gunstig geweest, dat het Londensche echtpaar slechts door weinige en dan nog slaapdronken kellners gezien was.

Wat Raffles betreft — deze geleek zoo sprekend op den Engelschen inspecteur van politie, dat ook het scherpste en meest wantrouwende oog geen onderscheid zou hebben gezien.

Spoedig had de hotel-eigenaar den gewaanden Sullivan op de hoogte gebracht van de zonderlinge verdwijning van twee zijner gasten.

Raffles luisterde eenigszins ongeduldig toe en zeide, toen de hotelier had uitgesproken :

— Het spijt mij — maar ik geloof niet, dat ik u van veel dienst zal kunnen zijn. Het is zeer goed mogelijk, dat uw gasten nog in den loop van den dag terugkeeren. En wees nu zoo goed mij eens uit te leggen, waar zich de woning bevindt van den Romeinschen politie-prefect.

Nadat de uitlegging gegeven was, en Raffles deze nauwkeurig in zijn hoofd had geprent, begaven de beide vrienden zich weder naar het vertrek, waarop zij wederrechtelijk beslag hadden gelegd.

Nadat hij zorgvuldig de deur had gesloten, haalde Raffles het groote gele couvert te voorschijn, en opende haar met de grootste voorzichtigheid.

Zijn blikken vlogen over het papier, dat hij er uit haalde.

— Wat is het ? vroeg Charles, die nieuws-

gierig had toegekeken.

— Wel, de Londensche politie geeft hier eenige zeer kostbare inlichtingen omtrent een internationale spionne, die zich op het oogenblik te Rome moet ophouden. Zij beveelt Sullivan bij de Romeinsche politie aan wegens zijn schrandereheid, en omdat hij deze spionne reeds eenmaal van aangezicht tot aangezicht moet hebben gezien. Er zijn thans bewijzen tegen haar voorhanden, die zeker tot haar arrestatie zouden leiden — wel te verstaan, als zij zich vangen liet !

— Maar waarom is dat uit Londen niet geseind ? vroeg Charles verbaasd.

— Omdat er politiek achter zit, beste jongen ! Het schijnt een zeer gevaarlijke dame te zijn, die reeds menige regeering op een haar na gecompromitteerd heeft. Het spreekt toch vanzelf, dat men de zaak zoo geheim mogelijk wilde houden.

— En wat denk je nu te doen ?

— Wel, op mijn eigen houtje die dame opsporen, als 't gelukt haar onschadelijk maken — Sullivan een vlieg afvangen — en zoo mogelijk de spionne haar geheim afhandig maken !

Hij sloot weder zorgvuldig de enveloppe, zoodat deze geen spoor van braak vertoonde, raadpleegde toen zijn horloge en zeide tot Charles :

— En nu wordt het hoog tijd, dat ik mijn opwachting ga maken bij den politie-prefect.

— Zal je in 's hemelsnaam voorzichtig zijn ? vroeg Charles ongerust. Ik herinner mij nu, dat het portret van Sullivan eenige weken in de bladen heeft gestaan, en het is zeer waarschijnlijk, dat die illustraties ook hier bekend zijn.

— Ik beloof je, dat ik mijn rol goed zal spelen, beste jongen ! antwoordde Raffles op geruststellenden toon.

Hij greep zijn hoed, sloeg den mantel van Sullivan om, drukte Charles krachtig de hand en verliet het hotel.

De jonge man bleef een paar uren in zijn kamer opgesloten, vol vrees en ongerustheid.

Maar tegen het lunchuur keerde Raffles lachend en welgemoed weder terug.

— Alles is voortreffelijk geloopt ! riep hij uit. De prefect putte zich uit in complimenten over mijn schrandereheid, en nam meteen deze gelegenheid te baat eens duchtig uit te varen over dien slechten John Raffles, den tegenstander van Sullivan, die hem het leven zoo zuur maakt !

— Geen spoor van wantrouwen ?

— Niet het minste ! Ik werd met eerbewijzen overladen !

— En de portefeuille ?

— Berust nu bij mijnheer den prefect !

— En hebben ze niet naar mij gevraagd ? vroeg Charles met een pruilend lipje.

— Voorzeker, mijn lief wijfje ! antwoordde Raffles met gemaakte galanterie. Ik heb echter gezegd, dat ik mijn jonge vrouw nooit meeneem als ik zaken moet behandelen. Het spreekt echter vanzelf, dat ik heb moeten beloven haar hedenavond mede te brengen.

Dien zelfden avond boden de fraaie vertrekken in het paleis van den politie-prefect een betooverenden aanblik.

Zij waren niet zeer groot, maar met verfijnden smaak gemeubeld en hier en daar met bloemen versierd, ter eere van den Engelschen gast, die de Italiaansche natie zulk een grooten dienst kwam bewijzen.

Het grootste vertrek was tot balzaal ingericht en reeds draaiden hier verscheidene paartjes rond op de opwekkende tonen van een klein, achter palmen verborgen orkest.

Tal van overheidspersonen met hun dames waren aanwezig.

Zelfs de burgemeester van Rome had het niet beneden zich geacht van zijn belangstelling blijk te geven.

Eenige kamerleden en bijna alles wat de hoofdstad aan bekwame politiemannen telde hadden zich beijverd, den schranderen Engelschen inspecteur en zijn jonge gade, die zich eveneens reeds naam als detective had gemaakt, te begroeten.

Om negen uur in den avond kondigde een fraai uitgedoste livreaknecht met luider stemme aan :

— Signore Sullivan con spoza en zijn vrouw.

Aller oogen waren naar de deur gericht. toon Raffles en Charles de laatste met een aanminnig lachje om de roode lippen en bescheiden blözend, het vertrek binnentraden.

Dadelijk waren zij omringd door een groot aantal hoog geplaatste politiebeambten en eenige diplomaten, die zich verbaasden over de gemakkelijke, waarmede de gewaande Sullivan hun taal sprak.

Spoedig vormden zij dan ook het middelpunt van het gesprek en het kostte hun eenige moeite zich aan al deze eerbewijzen te onttrekken en een kalmer plekje op te zoeken.

Zij vonden dit plekje in een tamelijk groote zaal, naast de balzaal, die blijkbaar bestemd was voor degenen, die wat wilden uitrusten van het dansen.

Deze zijzaal telde vijf groote ramen, waarvan er eenige openstonden, die uitkwamen op een terras, hetwelk toegang gaf tot een fraaie tuin, door welks oprijlaan nog steeds auto's aanreden.

Tegen een der wanden was een zeer groot

en rijk beladen buffet geplaatst beladen met flesschen champagne, glazen en koude spijzen.

Hier en daar stonden breede en diepe sofa's en een groot aantal gemakkelijke stoelen, benevens een paar dozijn reusachtige palmen in groote bruingeschilderde kuipen.

Raffles had Charles den arm geboden en leidde haar nu met uitgezochte galanterie naar het buffet.

— Wij zullen even een glas champy naar binnen slaan, beste Charles ! fluisterde Raffles zoodra zij buiten het bereik der dansenden waren, die door de drie breede tusschendeuren gemakkelijk te overzien waren.

— Dat is een goed idee ! hernam Charles. De rol van dame spelen maakt iemand vreeselijk dorstig.

De jonge man schonk zich zelf een glas champagne in en dronk het in een enkelen teug leeg, tot eenige verbazing van een juist passeerenden bediende.

Plotseling greep Raffles Charles bij den arm.

Zijn oogen waren strak op een zeker punt in de balzaal gericht.

Charles volgde de richting van zijn blik.

— Wat is er ? vroeg hij verbaasd.

— Zie je die groote, blanke vrouw daar in dat zwart satijnen kleed ?

— Met dat prachtige haar, dat als een Romeinsche helm haar hoofd kroont ? vroeg Charles.

— Ja juist ! Weet je wie dat is ?

— Hoe zou ik dat moeten weten ?

— Het is de spionne, naar wie Sullivan zoekt !

Met moeite weerhield Charles een kreet van verbazing.

— Hoe weet je dat in 's hemelsnaam ? vroeg hij verwonderd.

— Omdat ik haar eenige jaren geleden persoonlijk te Londen op heeterdaad heb kunnen betrappen ! antwoordde Raffles.

— Maar hoe weet je dat het dezelfde vrouw is, die Sullivan achtervolgt ? drong Charles aan.

— Omdat hij er in zijn geheim document een zeer gedetailleerde persoonsbeschrijving van geeft ! antwoordde Raffles kalm.

— Dat is iets anders ! riep Charles uit. Maar hoe durft zij dan hier verschijnen ?

— Eenvoudig omdat zij geheel onkundig is van het feit, dat Sullivan dat document overhandigd heeft.

— Zou de prefect het stuk al gelezen hebben ?

— Daaraan valt niet te twijfelen !

— Maar zou hij dan die vrouw nog niet herkend hebben ?

— Herkend misschien wel — maar zij gaat

hier waarschijnlijk door voor een of andere hertogin, evenals te Londen, en een hertogin verdenkt men niet zoo spoedig. Kijk — zij komt hierheen!

Inderdaad, de vrouw in het zwart naderde langzaam een der tusschendeuren en trad nu de zijzaal binnen.

Het was een vorstelijke verschijning — groot, slank met prachtige donkere oogen, die trotsch om zich heen blikten.

Langzaam schreed zij, met haar waaier spelend, op het buffet toe.

Toen zij Raffles en Charles zag, bleef zij even besluiteloos staan.

Het was alsof er een trek van groote verbazing over haar gelaat gleed.

Toen vervolgde zij haar langzame wandeling.

Nu had zij het buffet bereikt.

Raffles wierp een snellen blik om zich heen en maakte vlug zijn berekening.

Hij boog op hoffelijke wijze voor de schoone spionne en zeide:

— Ik hoop dat gij mij wilt veroorloven u een glas champagne in te schenken, mevrouw?

— Gaarne, mijnheer!

Raffles schonk een glas champagne in.

De spionne bracht het aan haar lippen en dronk het glas langzaam leeg, terwijl zij over den rand heen de schoone oogen geen oogenblik van den gewaanden detective afhiel.

Raffles voelde zijn hart luid bonzen.

Reeds eenmaal was deze schrandere vrouw hem door de vingers geglipt, op het zelfde oogenblik, waarop hij haar in zijn macht meende te hebben!

Hij kende het zeer gevaarlijk karakter dezer vrouw, die niet schroomde, zelf haar eigen vaderland, Bulgarije, te verraden, zoo dit slechts haar voordeel was!

Maar ditmaal zou zij hem niet ontkomen!

Het was duidelijk, dat de spionne Sullivan niet kende, anders zou zij zeker dadelijk rechtsomkeert hebben gemaakt bij het zien van den Engelschen inspecteur van politie.

Zonder zich te overhaasten kwam de spionne naast Raffles staan en wierp hem een eigenaardigen blik toe, die Raffles het bloed naar het gelaat dreef.

Zij zette het glas langzaam neder en zeide met een sterk buitenlandsch accent:

— Als ik mij niet vergis, heb ik de eer, den beroemden Engelschen politiebeambte en zijne jonge vrouw voor mij te zien?

— Gij kent mij? riep Raffles verrast en ongerust uit.

— Zeer goed, mijn waarde heer! Ik ken

u zelfs beter dan gij wel denkt! En wat mevrouw betreft — ik zal u eens wat zeggen! Als men zich als vrouw verkleedt, dan moet men zorg dragen, niet al te korte rokken te dragen, waaronder tamelijk groote voeten steken! En dan moet men ook vooral op zijn houding letten, en nooit de beenen kruislings over elkaar slaan, mijnheer John Raffles!

Raffles uitte een gedempten kreet van woede!

De sluwe spionne had hem dus herkend!

Hij tastte met de hand naar zijn achterzak...

Maar het was reeds te laat!

Het blanke handje van de spionne ging de hoogte in en in dat handje blonk een kleine revolver, waarvan de loop op het gelaat van den Grooten Onbekende was gericht!

— Geen beweging, mijn waarde, of ik schiet! Ik ben in gevaar en dan ken ik geen medelijden! Ieder voor zich en God voor ons allen! voegde zij er met een schel lachje aan toe.

Tegelijk wendde de spionne zich naar een der groote tot aan den grond reikende deuren die op het terras uitkwamen.

Zij trad op het terras.

Dadelijk kwam een groote auto vóór het hek rijden, met twee reusachtige mannen op den chauffeurszetel.

Nu was de spionne buiten.

Maar nog altijd was de revolver op de beide vrienden gericht.

Dezen durfden niet te roepen, daar zij wel begrepen, hierdoor hun eigen vonnis te zullen vellen.

Nog enkele stappen en de spionne had het pad naar het hek bereikt.

Eén der mannen sprong van de auto en opende het hek.

Het volgende oogenblik was de vrouw in veiligheid!

Raffles keek Charles glimlachend aan.

— Die duivelsche vrouw is mij de baas geweest! Ik erken het zonder aarzelen! De volgende maal is het misschien mijn beurt! Kom, Charles — wij willen dit feest ter onzer eere verlaten — het begint mij tamelijk te vervelen! Henderson staat ons met de auto te wachten — aanstonds gaat er een briefje naar den hoofdcommissaris van politie — en een uur later zal men den ongelukigen Sullivan, wiens huwelijksreisje wel onaangenaam verstoord werd, benevens zijn jonge gade, volgens mijn aanwijzingen weder tot bewustzijn kunnen brengen — een halven dag vroeger dan zij het aan mij verdiend hebben.

De volgende aflevering bevat:

Het zijden koord van den worger

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche **SHERLOCK HOLMES.**

Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885